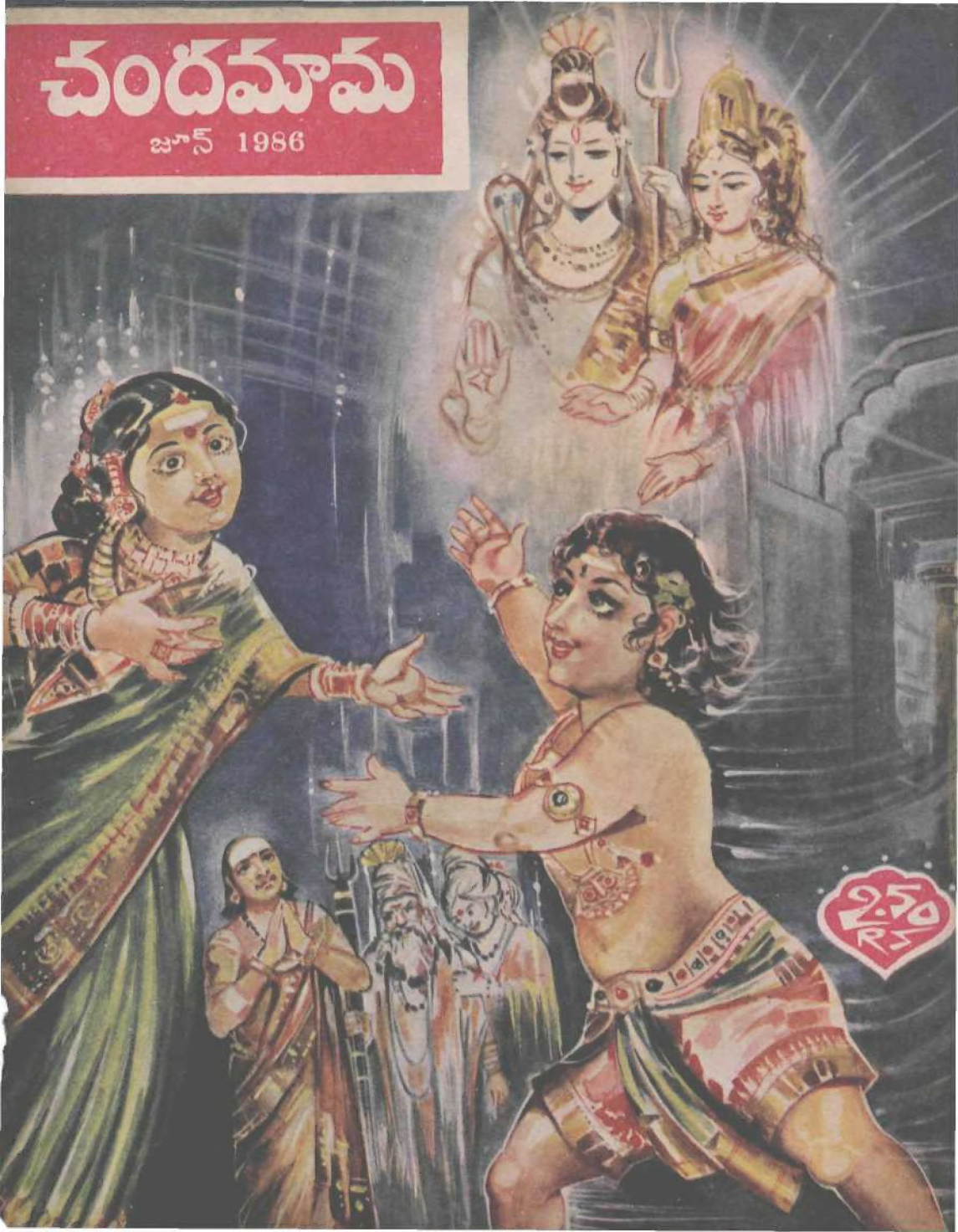

చందమామ

జూన్ 1986

ಶಿವಮೊಗ್ಗ ೨೫.೧೨.೨೦೨೨
ಜಿಲ್ಲಾಧಿಕಾರಿ ಕಛೇರಿ, ಶಿವಮೊಗ್ಗ

అంబింగడోటి ఏర్పాటు
అర్హత అవసరం

கனகம் வாழ்க அமரமரீகம்
கனகமேரி, கனகமேரி, கனகமேரி, கனகமேரி

ସମ୍ପର୍କିତ ଏ ପକ୍ଷରୁ ମୋର ନିମ୍ନଲିଖିତ ସାମାଜିକ
ସେବାକାରୀ ଉପାଦାନ ସଂଗଠନର ସାହାଯ୍ୟ

[illegible]

சென்னை 11/11/2019

“பெரியநிலை”யும் “சிறிய” வற்றுமே அமைதியை

பெரியபுத்தூர் அருள்மேல்வாய் நாயக்கர் கோயிலில்

ప్రస్తుతము
ప్రవేశపెడుతున్నాం!

సరదానిచ్చే గమ్

పరికరాలు

ಪಿರಿಯೋಡ್ ಪರಿ ಅಧ್ಯಯನ

ఈ రెండు పేరిటల్ అధ్యక్షుల పై, రి. కొండాలు 400 921 వారి ప్రతిపక్షాలు, పీఠం రిపబ్లికన్ అయిపోయింది.

ಪಿಂಚಾಯಿಗಳು. ಕಾರ್ಯಾಯೋಗ
 ಕೃಷಿ ಮಹಾಸಭೆ
 ಗೃಹಮುಖಾಂತರ ಕಾಡೆ
 ನಿವೃತ್ತಿ ಕೆಲಸ ಗಮನ
 ಗೋಲಿಗನು, ಪ್ರತಿ ಸಭೆ ಮಾಡುವ
 ಸಭಾ ಮಹಿಮೆ ಯಾವ ಕೆಲಸ
 ಆಕಾರಮಾಡ್ ಆಕಾರಮಾಡುವ
 ನಿರ್ದೇಶ ಮಹಿಮೆ ಮಾಡುವ
 ಬಾಹ್ಯಮಾಡುವ ಬಾಹ್ಯಮಾಡುವ
 ಬಾಹ್ಯಮಾಡುವ

మళ్ళీ మళ్ళీ తిరిగి చూస్తారు జనం
సూపర్ రిన్ తో తళతళలాడే
ఆ తెల్లదనం

సూపర్ రిన్ తో తళతళలాడే తెలుపు
మరే ఇతర డిటర్జెంట్ విళ్ళ రేదా బార్ కంటే తెలుపు

రిన్ డిటర్జెంట్ బ్రాండ్ నామ్ బిగ్ బిగ్ ఉత్పత్తి

Double Offer From **NP**

1

Free! Colourful dry transfers with every pack of

NP
DUBBLE BUBBLE GUM

DEMAND FROM THE DEALER :

A colourful dry transfer picture of an attractive cartoon character

HOW TO USE THE DRY TRANSFER

* No Ironing

1. Remove the paper backing. Keep the transfer face upwards pressed flat on any surface you please.
2. Rub quickly and lightly, starting from the top and working your way down.
3. Pull the sheet back. Lo! and behold! The picture is transferred.

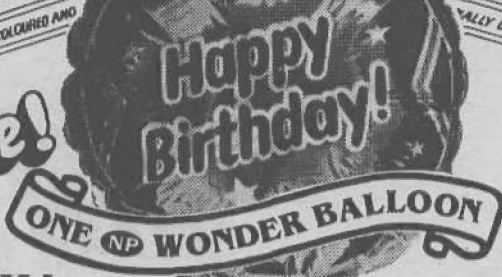

2

Take a big breath and blow it!

Free!

QUICK!

Collect your balloon on the spot from the dealer in exchange of Dubbleyum New Lucky Coupon.

HURRY!
LUCKY
OFFER
OPEN FOR
LIMITED
PERIOD

రాతలో విజేత నటరాజ్ పెన్సిల్

నటరాజ్ తో రాయడంలో మజాయీ వేరు. ఇదే,
నటరాజ్ పెన్సిలును ఎన్నుకునే వారందరి
మనస్సుల్లోని మాట. అవును మరి. నటరాజ్ ఎంతో
బక్కుగా రాస్తుంది. సున్నగా, నల్లగా, నన్నగా,
ముక్కు విరగకుండా. అందుకే నటరాజ్, అ
రకానికి చెందిన మరే ఇతర పెన్సిలుకన్న ఎక్కువ
కాలం మన్నుతుంది, రూఘుని రాస్తూ పోతుంది.

నటరాజ్ పెన్సిల్
అలుపు లేకుండా రాస్తుంది, అధిక కాలం వస్తుంది.
శిశువులకు ఉత్సాహకర నిర్మాతలు
హిందుస్తాన్ పెన్సిల్స్ ప్రైవేట్ లిమిటెడ్, కాన్పూర్ 400 001.

రకరకం
రంగురంగుల
డిజైన్లలో
అభిరుచి

ఘాంధీ లెడ్

everest/85/HP/190-II

సూర్య
పుస్తకాంశ
అతిశయించండి
హాస్యాన్ని
టెప్పిన్స్
డబ్బాలో
నింపండి

PARLE
Melody
Chocolate Toffys

PARLE
Gluco

NAME _____
CLASS _____ DIV. _____
SUBJECT _____
SCHOOL _____

PARLE
Melody
Chocolate Toffys

NAME _____
CLASS _____ DIV. _____
SUBJECT _____
SCHOOL _____

PARLE
Poppins

NAME _____
CLASS _____ DIV. _____
SUBJECT _____
SCHOOL _____

PARLE
Gluco

NAME _____
CLASS _____ DIV. _____
SUBJECT _____
SCHOOL _____

PARLE
Gluco

NAME _____
CLASS _____ DIV. _____
SUBJECT _____
SCHOOL _____

PARLE
Poppins

NAME _____
CLASS _____ DIV. _____
SUBJECT _____
SCHOOL _____

PARLE
Melody
Chocolate Toffys

“రీగల్ ఉంటే
కలత లేదీక!”

“సూపర్ కాంతులు వెదజల్లు
నేను సూపర్ పవర్ రీగల్ నే
విశ్వసిస్తాను”

సూపర్ పొంగి
పొరలే సురుగు
సూపర్
ప్రకాశవంతముగా
ఉంటుంది!

“ఎందుకంటే సూపర్ పవర్ రీగల్
పొంగి పొరలే సురుగు; బట్టలను గట్టిగా
అంటిపెట్టుకొని ఉన్న మురికినికూడా
నిర్మూలించి ప్రకాశవంతముగా ఉత్తక
గలదు.”

సూపర్ పవర్
రీగల్
డిటర్జెంట్ సబ్బు

శాయరీరావు
సో వాలెస్

Shaw
Wallace

మాత్రమే!

ACIL/0955/86 Tel

నోటి దుర్వాసన పోగొట్టుకోండి. దంతక్షయాన్ని ఎదుర్కోండి.

మీ కుటుంబంలోని వారికి కోల్లేట్ రక్షణ చక్రాన్ని ఇవ్వండి!

క్రమం తప్పకుండా కోల్లేట్ ని వాడటంతో మీ కుటుంబంలోని వారి నోటి శాంతి కలుగుతుంది, తాజాగా ఉంటుంది, వారి పళ్లు యిత ధృవంగా, ఆరోగ్యంగా ఉంటాయి. కోల్లేట్ రక్షణ చక్రం చేసేది అదే, వారికి యివ్వడం అందుతుంది.

మీరు పళ్లు తోమకున్న ప్రతిసారి, కోల్లేట్ యొక్క సమృద్ధిని పొందుతూ చేసేది ఉంటుంది.

మీ పళ్లలో యిరుక్కుపోయిన అహారపు మనకల్ దుర్వాసన, దంతక్షయం కలిగించే సూక్ష్మజీవులు పెరుగుతాయి.

కోల్లేట్ లోని అద్భుతమైన శక్తిగల పదార్థం లోపలికి చొచ్చుకుపోయి, అక్కడ గల దుర్వాసన కలిగించే అహారపు మనకల్, దంతక్షయాన్ని కలిగించే సూక్ష్మజీవుల్ని తొలగిస్తుంది.

క్రమం తప్పకుండా కోల్లేట్ తో పళ్లు తోమకుంటే, దాంతో యీ మీరు త్రవ్వకైన, తాజా శాంతి, దాంతో మీ పళ్లు పునరుద్ధరించుకుంటాయి.

దీనిని చేసిన తర్వాత ప్రతిసారి మీ కుటుంబంలో వారంతా కోల్లేట్ పళ్లు తోమకుంటున్నారని భవవచనం ఉంటుంది.

నోటి దుర్వాసన పోగొట్టుకోండి. దంతక్షయాన్ని ఎదుర్కోండి. వారికి కోల్లేట్ రక్షణ చక్రాన్ని ఇవ్వండి.

84-65 Tel

దీని తాజా

పిప్పరమెంటరుచి మీకెంతో సచ్చుతుంది!

చందమామ

సంస్థాపకుడు : 'చక్రపాణి'

సంచాలకుడు : నాగిరెడ్డి

ఈ నెల బేతాళకథ ["ఈర్ష్యకు ఫలితం"]కు అధారం, లక్ష్మీగాయత్రి రచన. మనిషి సంఘజీవి. ఆ కారణం వల్ల, అతడి జీవన విధానాన్ని, అతడి ప్రవర్తనతోపాటు తోటివాళ్ళ ప్రవర్తన కూడా తీర్చి దిద్దుతుంది. "మల్లప్ప ఉపాయం" అన్న కథలో, ఈ వాస్తవం చక్కగా నిరూపించబడింది.

అమరవాణి

రవాణి టీవికం చైవ, వరార్థే ప్రాజ్ఞ ఉత్సవేక్.

పన్నిమిత్ర వరం క్యాగో, వివాశే వియతే సతి.

[జ్ఞాని అయిన వాడు—పరోపకారం కోసం, తన సంపదనైనా, ప్రాణాన్నయినా త్యాగం చేయడానికి వెనుకాడడు. ఎందుచేతనంటే, అవి ఎప్పటికైనా సగించేవే అన్న నత్యం అతనికి తెలుసు.]

సంపుటి 78

జూన్ '86

సంచిక 6

విడి ప్రతి: 2-50

: : సంవత్సర చందా: 30-00

మీకు అందిస్తున్నాం!
క్లియరసిల్ మెరుపు

కొత్త క్లియరసిల్ సబ్బు
ఎక్కువగా చేరిన నూనెల్ని తీసేసి, మీకిస్తుంది
తేల్చిన, మెరుపుగల ముఖ వర్షం

కొత్త క్లియరసిల్ సబ్బు, మీరు యివ్వబడకా యిటువంటి దానితో
చూడవలసివేయబడదు. ఎందుకంటే యిది మీకు వాళ్ళలాగ వాడు—
యీ కొత్త క్లియరసిల్ సబ్బులో గల హాయిచేయే ఫెస్టినేషన్ సురగ,
తీరాదే ముగించం, వంటపైని దీని ఆనందం ఎలాగూ దాగుంటుంది—
అందరూమీదా యిది మీ దర్బారికి వంటకంకంటే ఎంతో మేలు చేస్తుందిక.

అదేందుకంటే, దీనిలో ప్రత్యేకమైన పదార్థాలూ, ఫెస్టినేషన్,
దీనిలో అయిన సురగ, మీ చర్మంలోని సూక్ష్మ రంధ్రాలను భార్యయ్యగం
ఆ ఎక్కువగా లేనివ మూడే ముప్పైతమైన దీనిలో కదలిపోతుంది గవక.
దాంట్ యిక మీ దర్బార మరలకా వుండగా, మరలకా వేదగా, అది మీదా
మీద సబ్బుదా లేవకగా మూడొంతుతుంది. అదే మర క్లియరసిల్ హెరువు అంటే!

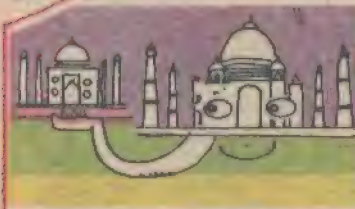
కొత్త క్లియరసిల్ సబ్బు—చర్మంలోని జాబ్బు పోరొత్తేందుకు

చందమామ కబుర్లు

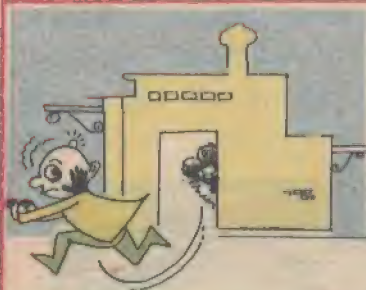
ఫ్లోరిడాలో కాజమహల్

దానార్డ్ పోర్టిని అనే అమెరికా దేశస్థుడు — ఫ్లోరిడాలో, కాజమహల్ వంటి కళాభవనాన్ని నిర్మించడానికి ప్రయత్నిస్తున్నాడు. ప్రస్తుతం యేటా ఏ కొందరు అమెరికా పౌరులకు మాత్రమే మన దేశంలోని కాజమహల్ ను సందర్శించడానికి వీలువుతున్నది. అదే ఫ్లోరిడాలో ఉన్నట్లయితే లక్షలాది మంది చూడడానికి అందుబాటులో ఉంటుందని, అందుకే అదీక వ్యయంతో, ఈ భవన నిర్మాణానికి పూనుకున్నట్లు ఆయన చెబుతున్నాడు.

పిరమిడ్లయగుం నాటి వాయువు

దాదాపు 4,800 సంవత్సరాల నాడు నిర్మించబడిన చియోప్స్ పిరమిడ్, అరుగు భాగాంలో నిలువఉన్న వాయువును పీసారిలోకి విసిరి, దానిని శవరికోడించడానికి కొందరు విజ్ఞాన వేత్తలు పూనుతున్నారు. దీని ద్వారా భూమి అంతర్భాగంలోని వాతావరణాన్ని తెలుసుకోవడంతో పాటు, ప్రాచీన ఈజిప్టు దేశస్థులు — విలువైన వస్తువులను యెక్క తరచిది ఎలా భద్రపరచేవారో గ్రహించవచ్చని భావిస్తున్నారు.

ప్రైటు మాత్రమే!

పొడి అరేబియాలో ప్రీలు మాత్రమే వనిచేసే ఒక కర్మాగారాన్ని నెలకొల్పుతున్నారు. ఆ దేశంలో ప్రీ పురుసులు కలిసి ఒకే చోట వనిచేయకూడదన్న విషయం దృష్టిగా ఈ ఏర్పాటు చేస్తున్నారు.

మీకు తెలుసా?

1. ప్రపంచంలో తెల్ల అతిప్రాచీనమైన రాతి రాపి నగరం ఏదో మీకు తెలుసా;
2. మాస్కోకు పూర్వం రష్యా రాజధాని ఏది;
3. నార్వే రాజధాని ఓస్లో వెనకటి పేరేమిదో

మీకు తెలుసా;

4. కాన్ బెల్రాకు పూర్వం, అప్రేరియా రాజధాని ఏది;
5. ఈజిప్టు రాజధాని అయిన కేయరో నగరం చురొక పేరేమిదో మీకు తెలుసా;

కార్తవీర్యార్జునుడు

సర్వదాసదీ తీరంలోని మాహిష్మతి నగరం రాజధానిగా కార్తవీర్యార్జునుడు దనే రాజు రాజ్యపాలన జరిపే వాడు. అతనికి ఏ వనినైనానరే, తనే స్వయంగా తన చేతులతో చేసుకునే కత్తి కావాలన్న కోరిక కలిగింది. అందుకోసం అతడు దత్తాత్రేయుణ్ణి భక్తితో నేవించి, వేయి చేతులను వరంగా పొందాడు :

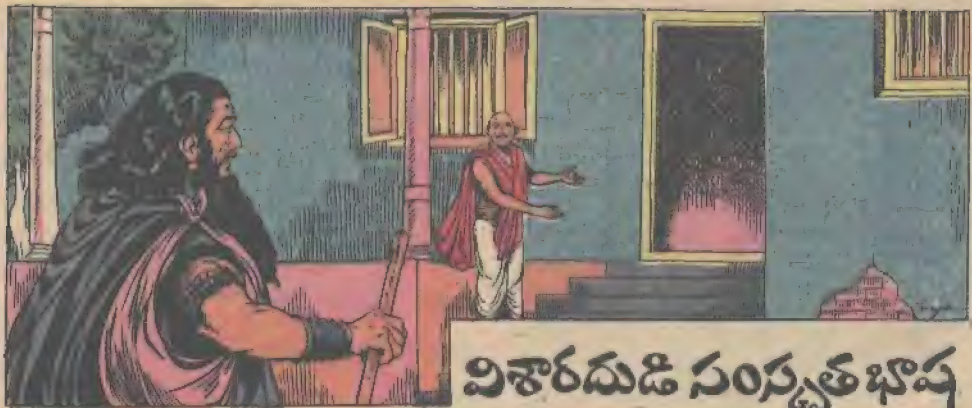
వేయి చేతులు పొందాక, కార్తవీర్యునిలో క్రమంగా అహంకారం చోటు చేసుకోసాగింది. ఒక నాడు నదిలో స్నానం చేస్తుండగా అతనికి, నదీ ప్రవాహాన్ని తన చేతులతో ఆపాలన్న ఉత్సాహం కలిగి, వేయి చేతులను నదికి అడ్డంగా పెట్టాడు. దాని కారణంగా నదీ ప్రవాహం పొంగి, నదీ తీరంలో బసచేసే ఉన్న రావణుడి సేనలను ముంచింది. దానిని చూసి అగ్రహం చెందిన రావణుడు కార్తవీర్యునితో యుద్ధానికి తలవది ఓడిపోయాడు. ఈ సంఘటన కార్తవీర్యునిలో మరింత అహంధావాన్ని పెంచింది.

ఒకసారి అగ్నిదేవుడి కోరిక మేరకు, గిరినగరాధ్యాన్ని దహించడానికి, కార్తవీర్యుడు అతనికి అనుమతి ఇచ్చాడు. ఆ మంటలలో అవపు దనే ముని అశ్రమం తగులబడి పోయింది. దానిని చూసి కోపావేశం చెందిన అవపుడు "వేయి చేతులు కలవన్న అహంధావంతో మిట్టనడుతున్న నువు, త్వరలో చాలిని కోల్పోతువుగాక !" అని కార్తవీర్యుణ్ణి శపించాడు.

కొన్నాళ్ళకు కార్తవీర్యుడు జమదగ్ని అశ్రమంలోని శామరేనువును అవహరించడానికి ప్రయత్నించి విఫలడై, జమదగ్నిని మహర్షిని చంపాడు. ఆ తరువాత అశ్రమానికి వచ్చి, విషయాన్ని గ్రహించిన జమదగ్ని కుమారుడైన వరకురాముడు, ఆ దుర్మార్గాన్ని సహించలేక, అగ్రహావేశంతో కార్తవీర్యుడి వేయి చేతులూ బండించి, అతణ్ణి హతమార్చాడు.

విశారదుడి సంస్కృతభాష

చండికాపురంలోని జగన్నాథు డనే బ్రాహ్మణుడికి, ముగ్గురాడపిల్లల తర్వాత జన్మించాడు, విశారదుడు. లేక లేక మగ పిల్లవాడు పుట్టిన కారణాన తల్లిదండ్రులూ, అక్కలూ కూడా వాణ్ణి చిన్నతనం నుంచి ఎంతో గారాబంగా పెంచారు. అందువల్ల వాడికి తిన్నగా చదువురాలేదు. విశారదుడికి పదిహేనేళ్ళ వయసు వచ్చేసరికి, వాడి ముగ్గురక్కలకూ పెళ్ళిళ్ళయి అత్తవారిళ్ళకు వెళ్ళిపోయారు. వాడి తలిదండ్రులు వృద్ధాప్యంలోకి వచ్చారు. విశారదుడి భవిష్యత్తు గురించి వాళ్ళకు బెంగగా వుండేది. ఎందువల్లనంటే వాడికి చదువంటే అసక్తి లేదు; భవిష్యత్తును గురించిన భయం లేదు.

ఇలా వుండగా, ఒకరోజున బైరాగి ఒకడు, జగన్నాథుడి ఇంటి ముందు నిలబడి, "నాకు భిక్ష పెట్టండి. మీ

సమస్యలు పరిష్కరించుకోండి," అని కేకపెట్టాడు.

ఇది విని జగన్నాథుడు లోపలినుంచి పరుగునవచ్చి, బైరాగిని చూసి, "అయ్యా, తమ ముఖంలో తేజస్సు కనబడుతున్నది. మా ఇంటి భిక్ష స్వీకరించండి!" అన్నాడు.

ఆ పూట బైరాగి, జగన్నాథుడి ఇంట్లో తృప్తిగా భోజనంచేసి, "నన్ను సంతోష పెట్టావు. నీ సమస్య చెప్పు పరిష్కరిస్తాను," అన్నాడు.

జగన్నాథుడు, బైరాగికి విశారదుడి గురించి చెప్పి, "మేమెంతకాలం బతికేదీ తెలియదు. మేము లేకుండా, వీడెలా బతుకుతాడా అన్నదే, మా బెంగ!" అన్నాడు.

బైరాగి, విశారదుణ్ణి చూడగోరాడు. జగన్నాథుడు భార్యను పంపి, పొరుగింట్లో అడుకుంటున్న విశారదుణ్ణి రప్పించాడు.

సంస్కృతం నేర్పించు. ఆ భాషవల్లనే అతడు పైకి వస్తాడు. అతడి కారణంగా, ఆ భాషకూడా మంచి ప్రచారం లభిస్తుంది," అన్నాడు బైరాగి.

"మామూలు చదువే రావడంలేదు. వీడికి సంస్కృతం ఎలా వంటబడుతుంది!" అన్నాడు జగన్నాథుడు దిగులుగా.

వెంటనే విచారదుడు, "నాన్నా, నువ్వు దిగులుపడకు. రాజాశ్రయం కోసం నేను కష్టపడి సంస్కృతం నేర్పుకుంటాను," అన్నాడు.

"చూశావా? నీకొడుక్కు అప్పుడే సంస్కృతం పట్ల వ్యామోహం కలిగింది. నా మాట నమ్ము," అని చెప్పి బైరాగి వెళ్ళిపోయాడు.

జగన్నాథుడికి సంస్కృత భాషలో కొంత ప్రవేశమున్నది. ఆయన, ఆ రోజు నుంచే కొడుక్కు ఆ భాష నేర్పాలని ప్రయత్నించాడు. అయితే, ఎన్ని రోజులు గడిచినా విచారదుడికి ఒక్క అక్షరం కూడా సరిగా రాలేదు.

"వీడికి సంస్కృతం రావడం లేదు. ఆ భాష రానిదే, వీడికి భవిష్యత్తు లేదని బైరాగి చెప్పాడు. ఏం చేయాలో నాకు పాలుపోవడం లేదు," అన్నాడు జగన్నాథుడు బాధగా భార్యతో.

బైరాగి, విచారదుణ్ణి దగ్గరగా రమ్మని, వాడి కుడిచేతిలోని రేఖలను శ్రద్ధగా పరీక్షించి, జగన్నాథుడితో, "మీ కొడుకు గురించి బెంగవద్దు. విచారదుడికి రాజాశ్రయం లభిస్తుంది. వీడి వైభవాన్ని కళ్ళారా చూసేంతవరకూ, మీరు జీవించి వుంటారు," అని చెప్పాడు.

"వీడికి ఏ విద్యవైనా ఆసక్తి లేదు. ఎందులోనూ ప్రావీణ్యం వచ్చే సూచన లేదు. ఇలాంటివాడికి, రాజాశ్రయం ఎలా లభిస్తుంది?" అన్నాడు జగన్నాథుడు అనుమానంగా.

"నీవు చెప్పింది నిజమే! దేనికైనా మానవ ప్రయత్నం కావాలి. విచారదుడికి

“మీరు, మామూలు విషయాలే, నాకర్థమయ్యేలా చెప్పలేరు. అలాంటిది, మన విశారదుడికి సంస్కృతం ఏం నేర్పగలరు? విద్యాభ్యాసానికి మంచి గురువు అవసరం,” అన్నది జగన్నాథుడి భార్య.

భార్య మాటల్లో నిజమున్నదని, జగన్నాథుడికి తోచింది. అయితే ఆ ఊళ్ళ సంస్కృతం నేర్చే గురువులేడు. పొరుగుాళ్లో మాతాచరణుడనే సంస్కృత పండితుడున్నాడు. ఆయన జంతువులకు కూడా సంస్కృతం నేర్పగలడని పేరు. జగన్నాథుడు, విశారదుణ్ణి తీసుకుపోయి, ఆయనకు అప్పగించాడు.

మాతాచరణుడు జగన్నాథుడితో. “భాషను నేర్పడం ఒక ప్రత్యేక కళ. అందునా సంస్కృత భాష బహు కఠినమైనది. రెండు సంవత్సరాలలో, నీ కొడుకును, నా అంతటివాణ్ణి చేస్తాను. వాడికి భాషలోని మెలుకువలన్నీ కరతలామలకం చేస్తాను,” అన్నాడు.

“అయ్యా, మా వాడికి నిజంగా సంస్కృత భాష అబ్బుతుందంటారా? వాడి భవిష్యత్తంతా, ఆ భాష నేర్చుకోవడం మీదనే ఆధారపడి వున్నది,” అన్నాడు జగన్నాథుడు.

“నువ్వేమీ నిరాశపడకు. నా వద్దకు వచ్చి, భాష నేర్చుకోలేకపోయినవాడెవ

డైనా వుంటే నేను చదువు చెప్పడం మానేస్తానని ప్రతిజ్ఞ పట్టాను. ఇరవై ఏళ్ళుగా విద్యాబోధన చేస్తున్నా. నా వద్ద భాష నేర్చుకోలేని శిష్యుడు లభించలేదు,” అన్నాడు మాతాచరణుడు.

జగన్నాథుడు తృప్తిపడి వెళ్లిపోయాడు. మాతాచరణుడు విద్యాబోధన ప్రారంభించి, విశారదుడికి సంస్కృతం నేర్పడం, తనవల్ల కాదని గ్రహించాడు. ఆ విషయం ఒప్పుకుంటే, తన వృత్తికే భంగం కలుగుతుంది!

అందువల్ల, ఆయన రెండేళ్ళపాటు వాడికి ఓపికగా చదువు చెప్పి, “నీ విద్యాభ్యాసం పూర్తయింది. ఇప్పుడు సంస్కృత

భాష నీ అంతగా తెలిసినవాడు లేడు. అయితే, నువ్వు మహా పండితులతో తప్ప, ఆ భాష మాట్లాడవద్దు. సంస్కృతం దేవ భాష; సామాన్యులతో మాట్లాడ తగింది కాదు," అన్నాడు.

విశారదుడు సంతోషంగా మాతాచరణుడికి నమస్కరించి, "గురువర్యా, మీ మేలు మరవలేను. నా భవిష్యత్తుకొక చక్కని మార్గం చూపించారు. నేను నేర్చుకున్న విద్యతో రాజాశ్రయం సంపాదించుకున్నాక, మీకు, నా తండ్రి ఇచ్చిన కానుకలు కాక, వేరే గురుదక్షిణ కూడా ఇచ్చుకుంటాను. తమకేం కావాలో చెప్పండి," అని అడిగాడు.

"ఇక మీదట ఎవరైనా, నీకు సంస్కృతం నేర్పిన గురువెవ్వరని అడిగితే, పొరపాటున కూడా, నా పేరు చెప్పకూడదు. అదే నువ్వు నాకివ్వగల గురుదక్షిణ!" అన్నాడు మాతాచరణుడు.

విశారదుడు అందుకంగీకరించి, ఇంటికి తిరిగివెళ్ళి, తండ్రితో తనకు సంస్కృత భాష పూర్తిగా వచ్చినదని చెప్పాడు. జగన్నాథుడు కొడుకు పొంది త్యాన్ని ప్రశించాలనుకున్నాడు.

అప్పుడు విశారదుడు తండ్రితో, "నాన్నా, నేను మహా పండితులతో తప్ప సంస్కృతం మాట్లాడకూడదని, గురువాజ్ఞ. అందువల్ల, నీతో మాట్లాడను. నువ్వు మంచి ముహూర్తం సూచిస్తే, జైత్ర యాత్రకు బయల్దేరాలనుకుంటున్నాను. దేశంలోని సంస్కృత పండితులందరినీ, ఓడించాలన్నది, నా సంకల్పం!" అన్నాడు.

జగన్నాథుడు ఇందుకెంతో సంతోషించి, "ఒకవేళ బైరాగి మాటలు నిజం కానున్నవేమో! నువ్వు తప్పక జైత్ర యాత్రకు బయల్దేరు," అని ఒక మంచి ముహూర్తం చూసి, కొడుకును ఆశీర్వదించాడు.

రాజధానికి వెళ్ళే దారిలో, విశారదుడు స్వర్ణపురం చేరి, అక్కడ ఒక సజ్జనుడి

ఇంట బసచేశాడు. ఆయన భార్య పరమ గయ్యాళి. దారేపోయేవాళ్ళను ఇంటికి తీసుకువస్తున్నాడని, ఆమె భర్త మీద కయ్యానికి దిగింది.

విశారదుడు ఆమెతో ఎంతో శాంతంగా, "అమ్మా, నేనొక మహా సంస్కృత పండితుణ్ణి. నా రాకతో, మీ ఇల్లు పావనమయింది. అందుకు సంతోషించు," అని చెప్పాడు.

ఇది విని గయ్యాళి మరింతగా మండిపడి, "సంస్కృతంలో పాండిత్యానికేం! నేనూ మహా పండితురాలనే," అన్నది.

ఆ జవాబు విని విశారదుడు చాలా సంతోషించి, "అయితే ఇంకేం! మనిద్దరం సంస్కృతంలో మాట్లాడుకో

వచ్చు." అని సంస్కృత భాషలో మాట్లాడ సాగాడు.

ఆ భాష విని గయ్యాళి చెప్పలేనంతగా భయపడి పోయింది. అటువంటి భాష అంతవరకూ ఆమె ఎక్కడా విని వుండలేదు. విశారదుడు మహా మాంత్రికుడై వుంటాడని ఆమె భావించి, "అయ్యా, నన్ను శపించవద్దు. నాకు బుద్ధి గరపడానికి, నిన్ను నా భర్త తీసుకువచ్చి వుంటాడు. ఇక మీదట, ఎప్పుడు గాని, నా భర్త మాటల కెదురాడను. నీ శాపాన్నుప సంతరించు!" అన్నది.

తన పాండిత్యప్రభావం, ఆమెలో మార్పు తెచ్చిందని విశారదుడనుకున్నాడు. తన భార్య గయ్యాళితనాన్ని పోగొట్టినందుకు

అతడికి విశారదుడి మాటలు వింటూనే, అతడు మహా పండితుడై వుంటాడని భయం కలిగి, "అయ్యా, పోటీలో ఓడి పోతే, స్వర్ణపురిలో నా గౌరవం తగ్గి పోతుంది. నీకు, నేను వెయ్యి వరహాలూ ఇచ్చుకుంటాను. మన మధ్య పోటీ వద్దు. మనదేశపు రాజు వరాహసేనుడు గొప్ప సంస్కృత పండితుడు. ఆయన ముందు నీ పాండిత్యం ప్రదర్శించి, రాజాశ్రయం సంపాదించుకో," అని చెప్పాడు.

విశారదుడు సరేనని, కవితానందుడి వద్ద వెయ్యి వరహాలు తీసుకుని, సరాసరి రాజధానికి బయల్దేరాడు. వాడు రాజధాని చేరుకునేసరికి వారం రోజులు పట్టింది. అక్కడ విచారించగా, రాజాస్థానంలో చతురపాదు డనే సంస్కృత పండితు డున్నాడనీ, ముందుగా ఆయన్ని కలుసు కుంటే తప్ప, రాజదర్శనం లభించదనీ తెలిసింది. విశారదుడు, చతురపాదుణ్ణి కలుసుకుని, తన పాండిత్యం ప్రద ర్శించాడు!

చతురపాదుడు, విశారదుణ్ణి మంద లించి, "నాయనా, ఎంతో మధురమైన సంస్కృత భాష, నీ నోట భయంకరంగా వినవస్తున్నది. ఉచ్చారణలో, వ్యాకర ణంలో, భాషలో—ఎన్నో దోషాలున్నవి.

సజ్జనుడు వాడికి నూరు వరహాలు బహూ కరించి, "మా స్వర్ణపురిలో, కవితానందు డనే సంస్కృత పండితుడున్నాడు. తనను ఓడించినవారికి వెయ్యి వరహాలు బహుమానం కూడా యిస్తాడాయన. నువ్వుయన్ని కలుసుకోరాదా!" అన్నాడు.

మర్నాడే విశారదుడు, కవితానందుణ్ణి కలుసుకుని, తన జైత్ర యాత్ర గురించి చెప్పి, సంస్కృతం మాట్లాడసాగాడు. ఆ భాష కవితానందుడికి బొత్తిగా అర్థం కాలేదు. ఆయన మిడిమిడి జ్ఞానంతో పండితుడనని గొప్పలు చెప్పుకుంటూ, మ్రాసులేని చోట ఆముద వృక్షంలా వెలుగుతున్నాడు.

మనదేశపు రాజు వరాహ సేనుడు, నీ భాష విన్నాడంటే, నీ నాలుక కోయిస్తాడు. నా మాట విని తిరిగి నీ గ్రామానికి వెళ్ళి, కాయకష్టంచేసి జీవించు. దారి ఖర్చులకు డబ్బు కావాలంటే, నేనిస్తాను," అని నూరు వరహాలిచ్చాడు.

విశారదుడికి, చతురపాదుడి మాటలపై విమాత్రం విశ్వాసం కలగ లేదు. వాడు కోపంగా, "నువ్వు, నా పాండిత్యం చూసి అసూయపడుతున్నావు. నాకు రాజదర్శనమైతే, ఆ మరుక్షణమే నీ పదవికి చేటు కలుగుతుందని భయపడు తున్నావు," అంటూ చతురపాదుణ్ణి నిందించాడు.

చతురపాదుడు ఎంతో శాంతంగా, "నీ మేలు కోరి హితవాక్యాలు చెప్పాను. అందుకు బదులు నన్నే నిందిస్తున్నావు. మహారాజు కొన్ని రోజులుగా అస్వస్థుడుగా వుంటున్నాడు. నీకు రాజదర్శనం కలిగిస్తాను. ఆ పైన ఏం జరిగినా, అది నీ కర్మ!" అన్నాడు.

"రాజదర్శనం కలిగితే, నాకు తప్పక రాజాశ్రయం లభిస్తుంది. అప్పుడు, నీ రుణం తీర్చుకుంటాను," అన్నాడు విశారదుడు.

"నా కారణంగా, నీకు రాజదర్శనం కలిగిందని రాజుకు తెలియనివ్వకు.

దానితో నీ రుణం తీరిపోతుంది!" అన్నాడు చతురపాదుడు.

ఆ రోజే విశారదుడికి రాజ దర్శనం లభ్యమైంది. "ఎవరు నువ్వు? ఏమి కోరి వచ్చావు?" అని అడిగాడు వరాహ సేనుడు.

"నా పేరు విశారదుడు. సంస్కృతంలో మహా పండితుణ్ణి. నా పాండిత్యం ప్రదర్శించి, రాజాశ్రయం సంపాదించాలని వచ్చాను," అన్నాడు విశారదుడు.

ఆ సమయంలో రాజు దిగులుగానూ, అలసట చెందినవాడు గానూ వున్నాడు. ఆయన, విశారదుణ్ణి, "చూస్తే పసి వాడిలా వున్నావు. నీకు అప్పుడే అంత

సంస్కృత పాండిత్యం ఎలా కలిగింది?" అని అడిగాడు.

"ఒక గురువు నన్ను రెండే రెండు సంవత్సరాలలో, అరితేరిన పండితుణ్ణి చేశాడు," అంటూ విశారదుడు, రాజుతో సంస్కృతం మాట్లాడసాగాడు.

విశారదుడి భాష వింటూనే వరాహ సేనుడికి పొట్టచెక్కలయ్యేలా నవ్వు వచ్చింది. ఆయన అతికష్టం మీద నవ్వావు కుని, "ఇంతకూ నీకు విద్య నేర్పిన గురువు పేరేమిటో చెప్పు?" అన్నాడు.

"ఆయన పేరు రహస్యంగా వుంచడమే, నేను తనకిచ్చే గురుదక్షిణ అవుతుందని, నా గురువు చెప్పాడు," అన్నాడు విశారదుడు.

రాజు, ఈ మాటలకు మరొకసారి నవ్వుకుని, విశారదుణ్ణి అడిగి, అతడి కథంతా తెలుసుకుని, ఆ రాత్రికి తన గదిలోనే పడుకోమన్నాడు.

మర్నాడు రాజవైద్యుడు వచ్చి, రాజును పరీక్షించి, "ప్రభూ, ఒక్క రాత్రిలో

మీలో చాలా మార్పు వచ్చింది! మందులన్నీ చక్కగా పని చేస్తున్నవి," అన్నాడు సంతోషంగా.

"మనసు బాగున్నప్పుడే, మనిషికి మందులు పని చేస్తాయి. ఎన్నో సమస్యలతో ఉక్కిరిబిక్కిరవుతున్న నాకు, ఈ విశారదుడి సంస్కృత భాష కలిగించిన వినోదం అంతా, యింతా కాదు. దానితో నా సమస్యలన్నీ మరచిపోయాను," అన్నాడు వరాహ సేనుడు.

ఆ తర్వాత విశారదుడికి రాజాశ్రయం లభించింది. తన సంస్కృత భాషతో పదిమందికీ వినోదం కలిగించడం వాడి దినచర్య.

ఇలా రాజాస్థానంలో స్థిరపడ్డాక, విశారదుడు తల్లిదండ్రులను తన వద్దకు పిలిపించుకున్నాడు. తండ్రి జగన్నాథుడు కొడుకు వైభవానికి ఎంతో సంతోషిస్తూ,

"ఏ విధంగా నైతేనేం, విశారదుడు బైరాగి మాటలు నిజం చేశాడు!" అనుకున్నాడు.

జ్వాలాద్వీపం

2

[ధవళగిరి రాజకుమారుడైన చిత్రసేనుడు, వెటకు వెళ్ళి, కొండ గుహలో నిద్దుణ్ణి చూశాడు. నిద్దుడు అతడికి ఒక వెదురుబుట్ట ఇచ్చాడు. అతడు ఆ బుట్ట మూత తీయగానే, ఒక భవనం కనిపించింది. ఉగ్రాశ్రు దనే రాక్షసుడు అక్కడికి వచ్చాడు. చిత్రసేనుడు, తనకు మొదటగా పుట్టబోయే కొడుకును, ఆ రాక్షసుడిపరం చేయటానికి ఒప్పుకున్నాడు. తరువాత—]

ఉగ్రాశ్రుడు అడవిచెట్ల చాటున కనిపించ కుండా పోగానే, చిత్రసేనుడు బతుకు జీవుడా అనుకుంటూ ఒక పెద్ద నిట్టూర్పు విడిచాడు. ఏదో విధంగా తను ప్రాణా పాయం నుంచి బయటపడ్డాడు. ఇక తను ఈ కీకారణ్య ప్రాంతం వదిలి, ఏదో విధంగా ధవళగిరి నగరం చేరాలి.

చిత్రసేనుడు ఇలా ఆలోచిస్తూ లేచి నిలబడి పడమటి దిక్కుకేసి చూశాడు.

సూర్యుడు అస్తమించటానికి మరెంతో కాలం లేదు. తన ఎదురుగా, అకాశాన్నంటుతున్నట్టున్న పెద్ద భవనం బురుజుల మీద, సూర్యకిరణాలు ఎర్రని కాంతులతో ప్రసరిస్తున్నవి. ఆ వెలుగులో ఎత్తయిన భవనం బురుజులు మిలమిలలాడుతున్నవి.

“ఎంత అందమైన భవనం! ఇందులో అడవిమ్మగలూ, గుడ్లగూబలూ, గబ్బి

లాలా నివసించవలసిందే గదా!" అనుకుంటూ చిత్రసేనుడు తన దృష్టిని మరొక వైపుకు తిప్పి, నిరుత్సాహంగా బయలుదేరాడు.

అతడు ఆ విధంగా నాలుగైదడుగులు నేకాడో లేదో, అంతలో హఠాత్తుగా వెనకనుంచి "మహారాజా!" అన్న పిలుపు వినబడింది. "మహారాజేవరు? ఈ నట్టడవిలో ఈ మానవ కంఠస్వరం ఎక్కడిది?" అనుకుంటూ చిత్రసేనుడు అశ్చర్యపడి వెనుదిరిగి చూశాడు. అతడి కంటికి పిలువైన దుస్తులు ధరించి వున్న ముగ్గురు వ్యక్తులూ, వారికి కొంచెం వెనకగా కొందరు భటులూ కనిపించారు. ఈ

వింత చూసి చిత్రసేనుడు ఏమో అనబోయేంతలో, పిలువైన దుస్తులు ధరించి వున్నవారిలో నుంచి ఒకడు వేరుపడి ముందుకు వచ్చి అతడికి నమస్కరిస్తూ, "మహారాజా! మీరు ఎంతకూ రాజభవనానికి రాకపోయేసరికి, మీకోసం అడవి అంతా గాలిస్తూ, చివరికి మిమ్ములను ఇక్కడ కలుసుకున్నాం." అన్నాడు.

"నేనా మహారాజును!" అంటూ చిత్రసేనుడు విస్తుపోయాడు.

చిత్రసేనుడిలా అనగానే, ముందుకు వచ్చి అతణ్ణి మహారాజా అని సంబోధించిన వ్యక్తి చటుక్కున వెనుదిరిగి, "సేనానీ, మహారాజుగారు చాలా శ్రమపడినట్టున్నారు. బోయీ లెక్కడ?" అన్నాడు అదుర్దాగా.

"మంత్రిగారు, వాళ్ళను చెట్లచాటున అగి తమ ఆజ్ఞకోసం వేచి వుండమన్నారు గదా!" అంటూ సేనానీ అక్కడినుంచి కదిలి, కొంతదూరం వెళ్ళి గట్టిగా చప్పట్లు చరిచాడు. ఆ వెంటనే "అయ్యా, వస్తున్నాం!" అన్న జవాబు వినబడింది. మరుక్షణంలో పల్లకి ఎత్తుకుని బలిష్ఠులైన నలుగురు బోయీలు చిత్రసేనుడి దగ్గిరకు వచ్చారు.

సేనానాయకుడిచేత మంత్రి అని పిలవబడిన వ్యక్తి, ఎంతో గౌరవ పురస్క

రంగా చిత్రసేనుడిని సమీపించి వంగి ప్రణామం చేస్తూ, "మహారాజా! పల్లకి తెప్పించాను అధిష్టించండి. మీకేమాత్రం ఆయాసం కలగకుండా బోయీలు, ఈ పల్లకిలో తమను భవనంలోని తమ పడక గదికి చేరుస్తారు," అన్నాడు.

మంత్రి అన్న ఈ మాటలు వింటూంటే, చిత్రసేనుడికి నిజంగానే తను అధిక శ్రమ చేసి వున్నందున అడుగు తీసి అడుగు వేయలేననిపించింది. ఆ కారణంగా అతను మారు మాటాడకుండా పల్లకి ఎక్కి కూచున్నాడు. 'ఊ!' అంటూ మంత్రి బోయీలను హెచ్చరించి, అంతలో తన దగ్గరకు వచ్చి చెవిలో విమో చెప్పిన వ్యక్తితో, "కోశాధికారిగారు క్షమించాలి. మహారాజుగారికి విశ్రాంతి అవసరం గనక, ఈ విషయం వీలువెంట వారితో సంప్రతించవచ్చును. ఇది సమయం కాదు," అన్నాడు.

పల్లకిలో ఎక్కి కూచున్న చిత్రసేనుడు ఈ సంభాషణ వింటూనే, "ఓహో, నాకు రాజభవనమే కాకుండా, మంత్రి, సేనానాయకుడూ, కోశాధికారి కూడా వున్నారన్న మాట!" అనుకున్నాడు ఎంతో ఆశ్చర్యపడుతూ.

కొద్దిసేపటి తరవాత బోయీలు చిత్ర సేనుణ్ణి భవనం పై అంతస్తులోని ఒక

విశాలమైన గది దగ్గర దించారు. అతడు పల్లకి దిగి గదిలో ప్రవేశిస్తూనే, అక్కడి ఎత్తయిన హంసతూలికా తల్పం, చక్కని మెత్తలు, కింద పరిచి వున్న విలువైన రత్నకంబళులు చూసి అతడు మరింత ఆశ్చర్యపడ్డాడు. ఇది కలా, లేక వాస్తవమా అన్న అనుమానం కూడా ఓ తృటికాలం అతణ్ణి బాధించింది.

ఇదంతా నిద్దుడి మహిమ అనుకున్నాడు చిత్రసేనుడు. ఇంత చిన్న వెదురుబుట్టలో ఆకాశాన్నంటే మహాభవనాన్ని దాచిపెట్టగలిగిన ఆ మహా నిద్దుడికి, ఆ భవనంలో రాజోచితమైన ఇన్ని సౌకర్యాలూ, మంత్రి సేనానాయకుల్నీ, నౌకర్లనూ ఏర్పాటు

చేయటం పెద్ద సమస్య కాదనుకున్నా డతడు.

తనకు ఇంత మేలు చేసిన నిద్రుణ్ణి గురించి ఎంతో కృతజ్ఞతా భావంతో చిత్ర సేనుడు తలపోస్తూ వుండగా, అతడికి పంచభక్త్య పరమాన్నాలతో భోజనం వచ్చింది. మధ్యాహ్నం నుంచి ఆకలితో నకనకలాడుతున్న అతడు తృప్తిగా భోజనం చేశాడు. తరవాత హంసతూలికా తల్పం మీద మేను వార్చి, భావి కార్య క్రమాన్ని గురించి ఆలోచించసాగాడు.

ఇలాంటి ఆలోచనల్లోనే చిత్రసేనుడికి నిద్రపట్టింది. అతడికి మెలుకువ వచ్చే సరికి గది గవాక్షం నుంచి లేత సూర్య కిరణాలు లోపలికి ప్రసరిస్తున్నవి. తను

ఒక రాత్రి ఆ అపూర్వభవనంలో గడిపా ననీ, సూర్యోదయం అయిందనీ అతడు గ్రహించాడు. వెంటనే తల్పం మీది నుంచి లేచి, కాలకృత్యాలు తీర్చుకుని, గది నుంచి బయటికి రాబోయేంతలో మంత్రి వాకిటి దగ్గర తారసపడ్డాడు.

“మహారాజుగారు రాత్రి సుఖనిద్ర పోయారనుకుంటాను. అనుమతి అయితే, రాజ్యానికి సంబంధించిన ముఖ్య విష యాలు నివేదించగలను,” అన్నాడు మంత్రి.

రాజ్యం గురించి కాని, దానికి సంబం ధించిన వ్యవహారకాండ గురించి కాని చిత్రసేనుడికి ఏమీ తెలియదు. ధవళ గిరిని తండ్రి పాలిస్తున్నాడు. ఆయన

తరవాత సింహాసనాన్ని అధిష్టించవలసిన వాడు అన్న శూరసేనుడు. ఆ కారణాల వల్ల చిత్రసేనుడు వినాడూ పరిపాలనకు సంబంధించిన వ్యవహారాల జోలికి పోవటం గాని, వాటిలో ఆసక్తి కనబరచటం గాని చేయలేదు. కాని మంత్రి వాటి ప్రసక్తి తేగానే, అతడికి చప్పున తన తలిదండ్రుల సంగతి జ్ఞాపకం వచ్చింది. తన అన్న శూరసేనుడు ఏ ప్రమాదానికి లోనుకాకుండా ధవళగిరి నగరాన్ని చేరి వుంటే, తన క్షేమాన్ని గురించి తలిదండ్రులు చాలా ఆందోళన చెందుతూ వుంటారు. కనుక ముందుగా తన క్షేమ సమాచారాల సంగతి వారికి ఎరుకపరచటం మంచిది.

చిత్రసేనుడు ఇలా అనుకుని మంత్రితో, "మీకు ధవళగిరి నగరం గురించి తెలిసే వుంటుంది. దానికి రాజైన తారకేశ్వరుడికి, నేనిక్కడ క్షేమంగా వున్నట్టు వార్త పంపండి. తతిమ్మా విషయాలు విలువెంట మాట్లాడదాం," అన్నాడు.

"చిత్రం, మహారాజా! అలాగే కబురు పంపుతాను. కోశాధికారి, మన కోశాగారంలో ప్రస్తుతం వున్న ధనం గురించి, ఇతర విలువైన వస్తువుల గురించి లెక్క కట్టి ఒక జాబితా తయారు చేశాడు. ఆ జాబితా తీసుకుని ఆయనను ఇప్పుడు ఇక్కడికి రమ్మని సెలవా?" అని అడిగాడు మంత్రి వినయంగా.

“అయన ఇక్కడికి రానవసరం లేదు. ఆ జాబితా ఏదో పంపమనండి, చాలు,” అన్నాడు చిత్రసేనుడు.

కొన్ని నిమిషాల తరవాత, నౌకరు ఒకడు జాబితా తెచ్చి చిత్రసేనుడికి ఇచ్చాడు. ఖజానాలో నిలవ వున్న ధనం, విలువైన రత్నాలూ, బంగారు నగలూ గురించి వివరాలతో వున్న ఆ జాబితా చూస్తూనే చిత్రసేనుడు చెప్పలేనంతగా అద్భుతపడ్డాడు. ఇంత ధనం తన తండ్రి వద్ద కూడా వుండి వుండదని అతడు భావించాడు.

అనాటి సాయంత్రం అతడు కోకాధి కారితో కలిసి, ధనాగారంలో వున్న

అమూల్యమైన వస్తువులనూ, వెల లేని రత్నాలనూ పరీక్షిస్తూ వుండగా తన తండ్రి తారకేశ్వరుడు సపరివారంగా వచ్చినట్టు నౌకరొకడు వార్త తెచ్చాడు. వెంటనే చిత్రసేనుడు బయలుదేరి భవనం ముందుకు వచ్చాడు.

కుమారుణ్ణి చూస్తూనే రాజు తారకేశ్వరుడు ఎక్కడలేని సంతోషంతో అతణ్ణి కొగలించుకున్నాడు. “నాయనా, మీ అన్న చెప్పినదాన్నిబట్టి నువ్వు ఏ అడవి మృగానికో ఆహారం అయిపోయావనుకున్నాను. కాని, నిన్ను ఇంత గొప్ప శ్రీమంతుడుగా చూసి నేను చాలా ఆనందపడుతున్నాను. ఇక్కడ నాకు తటస్థపడిన కొందరు ఉద్యోగులు చెప్పినట్టు, నువ్వు నిజంగానే ఈ పరగణాకు రాజువా? ఈ అద్భుత భవనం నీదేనా?” అని అడిగాడు ఆమితానందంగా నవ్వుతూ.

తండ్రి అడిగినవాటికి చిత్రసేనుడు అవునన్నట్టు తల వూపాడు.

“అయితే ఇంత గొప్ప పదవి, యింత సునాయాసంగా నీకెలా లభించింది? పూర్వం ఈ రాజప్రాసాదంలో వుంటూండే రాజు ఏమయ్యాడు?” అన్నాడు తారకేశ్వరుడు అశ్చర్యంగా.

“అ సంగతులన్నీ ఏకాంతంగా వున్నప్పుడు చెపుతాను. నా కొలువులో వున్న

ఉద్యోగులు వివరాలను రహస్యాలు చాలా వున్నవి." అన్నాడు చిత్రసేనుడు రహస్యంగా.

ఆ రాత్రి ధవళగిరి రాజు తారకేశ్వరుడిని గౌరవించేందుకు, చాలా పెద్ద ఎత్తున విందులూ, వినోదాలూ ఏర్పాటుయ్యాయి. వాటిల్లో రాజుతో ఉద్యోగులూ, అతడితో నివసించే వివిధ అతిథులూ జాతులనాయకులూ పాల్గొన్నారు. తమ రాజు, ధవళగిరి రాజపుత్రుడని తెలిసినప్పుడు వారిలో ప్రతి ఒక్కరూ ఎంతో ఆనందపడ్డారు.

విందులూ, వినోదాలూ ముగిసిన తరువాత చిత్రసేనుడు తన తండ్రికి ఏకాంతంగా అన్ని విషయాలూ చెప్పాడు. నింహలను, చూసి తన గుర్రం బెదిరి కొండ ప్రాంతాలకు వెళ్ళటం దగ్గరనుంచి, ఉగ్రాక్షుడికి తను చేసిన వాగ్దానం సంగతి కూడా అతడికి తెలియపరిచాడు.

"ఈ రాక్షసుడికి నువ్వు చేసిన వాగ్దానం నిలుపుకోవటం ఎలా? క్షత్రియుడా,

అందులో రాజు అయినవాడెవడూ తన ప్రథమ సంతానాన్ని ఈ విధంగా రాక్షసుల పాలు చేయటం, ఏమాత్రం ధర్మసమ్మతం కాదు." అన్నాడు తారకేశ్వరుడు.

"నా కింకా వివాహమే కాలేదుగదా! వివాహమై, అందులోనూ మొదటిసారిగా మగపిల్లవాణ్ణి కన్నప్పడూ, వాడు బతికి పెద్దవాడై పద్దెనిమిదేళ్ళ వాడైనప్పుడూ, ఈ సమస్యలు ఉత్పన్నమవుతవి. అప్పటికి ఏదో ఒక తంత్రం చేసి, ఈ ప్రమాదం నుంచి బయటపడవచ్చు." అన్నాడు చిత్రసేనుడు.

తారకేశ్వరుడికి కొడుకు మాటలేమీ అంతగా రుచించలేదు. అట్లని ఉగ్రాక్షుణ్ణి నాశనం చేయటం సాధ్యమయే పని కాదు. ఇవన్నీ ఆలోచించి చివరకు, తారకేశ్వరుడు, "నీ రాజ్యం, ధవళగిరి రాజ్యపు ఎల్లలను ఆనుకునే వుంది. ఏ పరిస్థితుల్లో అయినా, సహాయం కావలసివస్తే, ఆ విషయం వెంటనే నాకు తెలియచెయ్యి." అన్నాడు. —(ఇంకావుంది)

ఈర్ష్యకు ఫలితం

పట్టువదలని విక్రమార్కుడు చెట్టు వద్దకు తిరిగి వెళ్ళి, చెట్టుపై నుంచి శవాన్ని దించి భుజాన వేసుకుని, ఎప్పటిలాగే మౌనంగా శ్మశానం కేసి నడవసాగాడు. అప్పుడు శవంలోని బేటాళుడు, "రాజా, నువ్వు యీ శ్మశానంలో పడుతున్న శ్రమ చూస్తూంటే, ఎవరైనా పరాయివాడి బొన్నత్యం చూసి, ఈర్ష్యపడ్డావేమో అన్న అనుమానం నాకు కలుగుతున్నది. అలాంటి వాణ్ణి సాధించ దలచి, ఏవే అపూర్వశక్తుల కోసం యిన్ని కష్టాలకు ఓర్పు వహిస్తున్నావా? అదే నిజమైతే, ఏదో ఒక క్షణాన నువ్వు తప్పక ఓటమిని అంగీకరించవలసి వస్తుంది. ఇందుకు ఉదాహరణగా నీకు, ఒక తండ్రి కొడుకుల కథ చెబుతాను, శ్రమ తెలియకుండా విను," అంటూ ఇలా చెప్ప సాగాడు :

బేటాళ కథలు

లవంగదేశంలో గల అనేక జమిల్లో, ఒకదానికి చక్రభూపతి అధిపతి. ఆయనకు పిల్లలు లేరు. తనకున్న అంతు లేని ఐశ్వర్యాన్ని అనుభవించే వారసులు లేనందుకు ఆయన చాలా విచారిస్తూండేవాడు. ఎన్ని నేములు నేచినా, తీర్థయాత్రలూ, దానాలూ చేసినా ఆయనకు సంతానప్రాప్తి లేకపోయింది.

చక్రభూపతి దగ్గర గోపాలు డనే నొకరున్నాడు. అతడు యజమాని వయసు వాడే. ఇత్రంగా అతడికి పిల్లలు లేక చక్రభూపతి లాగే వ్యధ చెందుతూండే వాడు. చక్రభూపతి చాలా సౌజన్య వంతుడు. అందువల్ల, వాళ్ళిద్దరూ యజ

మాని, సేవకుడన్న మాట మరిచి, స్నేహితుల్లా ఒకరికొకరు తమ బాధల గురించి చెప్పకుని ఓదార్పుపొందుతూండే వాళ్ళు.

ఇలా కొంతకాలం గడిచాక, చక్రభూపతి జమీందారికి ఒక సాధువు రావడం జరిగింది. రకరకాల సమస్యలతో జనం, ఆయనను దర్శించ సాగారు. సాధువు వారికి తగు పరిష్కారమార్గాలు చెబుతూండేవాడు.

కొన్నాళ్ళు గడిచాక, చక్రభూపతికి కూడా, ఆ సాధువు చాలా సాత్వికుడనీ, మహిమలు కలవాడనీ గట్టి నమ్మకం ఏర్పడింది.

ఒకనాడు ఆయన తన భార్యను వెంట బెట్టుకుపోయి సాధువు దర్శనం చేసుకున్నాడు.

సాధువు, చక్రభూపతి భార్య చేతి రేఖల్ని క్షణకాలం నిశితంగా పరిశీలించి, చిరునవ్వుతో ఆమెను ఆశీర్వదస్త్రా, ఒక తాయెత్తు యిచ్చి, "నిరాశపడనవసరం లేదు. దీన్ని మెడలో ధరించు, తల్లీ! నీకు తప్పక సంతానం కలుగుతుంది," అన్నాడు.

చక్రభూపతి, ఆయన భార్య పరమానందంతో ఇంటికి తిరిగి వచ్చారు. ఆ మర్నాడే గోపాలుడి భార్య కూడా సాధు

వును దర్శించిందని, ఆయన ఆమెకు కూడా తన భార్యకు చెప్పినట్టే చెప్పాడని చక్రభూపతికి తెలియవచ్చింది.

కొన్నాళ్ళకు చక్రభూపతి భార్య, గోపాలుడి భార్యగర్భవతులై, మగబిడ్డల్ని ప్రసవించారు. తండ్రులిద్దరూ బ్రహ్మ నందం చెంది, తమ, తమ శక్తి కొద్దీ దానధర్మాలు చేశారు. చక్రభూపతి తన కొడుక్కు కమలభూపతి అని నామకరణం చేశాడు. గోపాలుడు తన కొడుక్కు చంద్రుడని పేరు పెట్టాడు.

కమలుడూ, చంద్రుడూ పెద్దవాళ్ళవు తున్నారు. రెండు కుటుంబాలకూ వాళ్ళ తరవాత మరి సంతానం కలగలేదు. పెల్ల లిద్దర్నీ వారి, వారి తలిదండ్రులు అతి గారాబంగా పెంచసాగారు.

అయితే, మితిమీరిన సంపదల మధ్య కమలుడు పెంకెగా తయారైతే, బీదరికం వల్ల బతుకులోని బరువుబాధ్యతలూ, కష్టసుఖాలూ చంద్రుడికి క్రమంగా తెలిసి రాసాగాయి.

పెల్లలిద్దరి మధ్య వున్న, ఈ ముఖ్య మైన తేడా, వాళ్ళకు పదీపన్నెండేండ్లు వచ్చే వరకూ గుర్తించలేకపోయాడు, చక్రభూపతి.

కమలుడు పాఠశాలకు వెళ్ళడం లేదు సరికదా, ఇంటి దగ్గర కూడా ఏమాత్రం

చదవక, అక్షరజ్ఞానం కూడా సరిగా లేని వాడయ్యాడు.

చంద్రుడు తన చిన్న వయసుకు మించిన శ్రద్ధాసక్తులతో చదువుతూ, నలుగురిచేతా బుద్ధిశాలి అనిపించుకో సాగాడు.

తన కొడుకును ఎవరూ చదువు సంధ్యలేని మొద్దు అని బయటికి అనక పోవడానికి కారణం, తన ఐశ్వర్యమేనని చక్రభూపతి అర్థం చేసుకున్నాడు. దానితో అయనకు తన నౌకరు గోపాలుడి మీదా, చంద్రుడి మీదా అమితమైన ఈర్ష్యా, తన కొడుకు ప్రవర్తనపట్ల తీరని ఆవేదనా కలిగాయి.

చక్రభూపతి తన కొడుకును సరిదిద్దడానికి ప్రయత్నించాడు. అయితే, ఒక్కగానొక్క కొడుకును గట్టిగా దండించి అదుపులో పెట్టడం ఆయనవల్ల కాలేదు. ఫలితంగా కమలుడిలో మార్చేమీ రాలేదు. చక్రభూపతి మౌనంగా మనోవేదన పొందసాగాడు.

ఈ పరిస్థితుల్లో, ఉన్న ఊరిలో గురువు చేత మెప్పుపొందిన చంద్రుడికి, కాశీలోని విద్యాలయానికి వెళ్ళి చదువుకోవాలన్న బలమైన కోరిక కలిగింది.

ఆ సంగతి వాడు తండ్రితో చెప్పినప్పుడు, "అక్కడ నీకు కావాలంటే ఉచితభోజన వసతులు లభించవచ్చు. కాని, ప్రయాణపు ఖర్చులకూ, ఇతరత్రా

వాటికీ డబ్బు అవసరం అవుతుంది గదా! అది సమకూర్చడం, నా శక్తికి మించిన పని అని, నీకు తెలియదా?" అన్నాడు బాధగా.

తన తండ్రి ఆర్థికపరిస్థితి ఎరిగిన చంద్రుడు, మరేమీ మాట్లాడలేక తల వంచుకుని పూరుకున్నాడు.

రెండు రోజుల తర్వాత చంద్రుడికి చదువు చెప్పిన గురువు, గోపాలుడికి కనిపించి, "గోపాలా, మీవాణ్ణి పైచదువులకు కాశీకి పంపలేనన్నావట! ఎన్నెన్నో పెద్ద కుటుంబాల పిల్లలకంటే, నీ కొడుకు ఎంత తెలివైనవాడో, నీవు ఏమాత్రం గ్రహించినట్టు కనబడడం లేదు. అలాంటి వాణ్ణి, తల తాకట్టుపెట్టి అయినా చదివించ

చాలిగాని, నిరుత్సాహపరచకూడదు," అని చెప్పాడు.

ఆ మాటలతో గోపాలుడు ఆలోచనలో పడ్డాడు. గురువు చెప్పినట్టు కొడుకును ఏదో విధంగా ఉన్నత విద్యకు పంపాలని నిర్ణయించుకుని, తన యజమాని దగ్గరకు వెళ్ళాడు.

అతడు చక్రభూపతికి సంగతి వివరించి, "తమకు కొంతధనం అప్పుగా యిచ్చి, నెల, నెలా నా కిచ్చే జీతంలో నుంచి కొంత మినహాయించుకోండి," అన్నాడు విनయంగా.

తన కొడుకు కమలుడి పరిస్థితిని, నౌకరు కొడుకైన చంద్రుడి బెన్నత్యాన్ని సరిపోల్చుకుని కుమిలిపోతున్న చక్ర

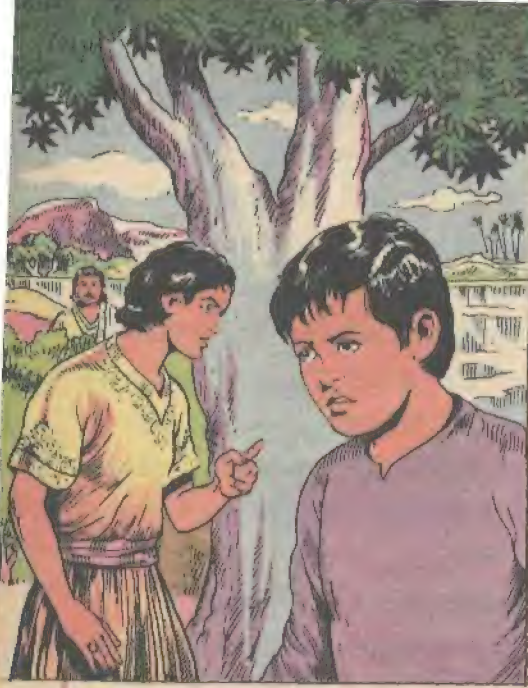
భూపతికి, గోపాలుడి మాటలతో విపరీత మైన కోపం వచ్చింది.

ఆయన మరో ఆలోచన లేకుండా వెంటనే, "నీకూ వృద్ధాప్యం మీద పడు తున్నది. అప్పుగా ఎంత డబ్బు అవసరమో చెప్పలేదు. ఆ అవసరం ఎంతఅయినా— నెల, నెలా కొంత చొప్పున అప్పు ఏనాటికి తీర్చగలవు? అట్టే దురాశలకుపోక, నీ కొడుకును అంతటితో చదువు చాలించి, ఏదైనా పనిలో చేరమను," అన్నాడు.

గోపాలుడు మరేమీ మాట్లాడకుండా, విచారపడుతూ వెళ్ళిపోయాడు.

ఈ జరిగినదానికి చిరాకుపడుతూ, చక్రభూపతి చల్లగాలి కోసం చెరువుగట్టు కేసి బయలుదేరాడు. ఆయన అక్కడ

ఒక చెట్టుకింద కూర్చుందామనుకుంటూండగా, దాపులనున్న ఒక చెట్టు నీడలో కమలుడూ, చంద్రుడూ మాట్లాడుకుంటూండడం కంటబడింది.

వాళ్ళిద్దరూ స్నేహితుల్లా మాట్లాడుకుంటున్నారా లేక శత్రువుల్లా కవ్వించుకుంటున్నారా? వినాలనుకుంటూ చక్రభూపతి వాళ్ళున్న చెట్టు వెనక్కు వెళ్ళి నిలబడ్డాడు.

కమలుడు ఎంతో కఠినంగా, చంద్రుడితో, "నీ ప్రయత్నం గురించి విన్నాను. ఏమైనాసరే, యింకా పై చదువులకు నువ్వు కాశీకి వెళ్ళడానికి వీల్లేదు," అంటున్నాడు.

అందుకు చంద్రుడు శాంతంగా, "నువ్వు, నన్ను కాశీకి వెళ్ళడానికి వీల్లేదు అని తప్ప, అందుకు కారణం ఏమిటో చెప్పడం లేదు. మానాన్న, నన్ను పంపే విషయంలో పట్టుదలగా వున్నాడు. జమీందారుగారిని డబ్బుకోసం అప్పు అడుగుతానని కూడా చెప్పాడు. ఆయన తప్పక సహాయం చేస్తారన్న విశ్వాసం, నాకున్నది," అని జవాబిచ్చాడు.

"అప్పులతోగాని కాని పెద్ద చదువు లెందుకు? ఆ ఆలోచన మాను. నేను ఉచితంగా డబ్బిస్తాను. ఎక్కడికైనా వెళ్ళి, ఏదైనా నౌకరీ సంపాదించుకో," అన్నాడు కమలుడు.

"నాకిప్పుడు డబ్బువసరం చదువు కోసమే! అలాకానప్పుడు, నాకు డబ్బుతో అంత అవసరం ఏమిటి?" అన్నాడు చంద్రుడు.

ఆ జవాబు వింటూనే కమలుడు అక్కడినుంచి గిరుక్కున తిరిగి, గ్రామం కేసి బయలుదేరాడు.

ఈ సంభాషణ విన్న చక్రభూపతికి చాలా ఆనందం కలిగింది. ఆయన ఇంటికి తిరిగివస్తూనే గోపాలుణ్ణి పిలిచి, "ఇదుగో, ఈ ఐదువందల వరహాలూ తీసుకో. నీ కొడుకును కాశీకి పంపు. తర్వాత యింకా డబ్బు అవసరపడితే,

సంకోచించక అడిగి తీసుకో, చంద్రుడి చదువుకు అయ్యేవ్యయం అంతా నాది. నువ్వు చిల్లిగవ్వ కూడా తెరిగి తీర్చ నవసరం లేదు," అన్నాడు.

బేతాళుడు ఈ కథ చెప్పి, "రాజా, చక్రభూపతిలో అంత హతాత్తుగా మార్పు రావడానికి కారణం ఏమిటి? చంద్రుడికి గల విద్యా తృష్ణా లేక అతడికి తనపై గల విశ్వాసమా? తన కుమారుడికి చదువు అబ్బలేదని బాధపడుతున్న అయన, చంద్రుడికి అంత నిస్వార్థంగా ధన సహాయం ఎలా చేయగలిగాడు? ఈ సందేహానికి సమాధానం తెలిసి కూడా చెప్పకపోయావే, నీ తల పగిలిపోతుంది," అన్నాడు.

దానికి విక్రమార్కుడు, "చంద్రుడూ, తన కొడుకూ మధ్య జరిగిన సంభాషణ విన్న చక్రభూపతికి, ఒక వాస్తవం తెలియ వచ్చింది. అదేమంటే—చంద్రుడి విద్యా ప్రాభవాన్ని చూసి కమలుడు ఈర్ష్యపడు తున్నాడు. తనలో కూడా అభివృద్ధి చెందా

లన్న ఆకాంక్ష కలిగినప్పడే, ఎవరైనా ఎదుటి వ్యక్తి గొప్పదనాన్ని మనస్ఫూర్తిగా అంగీకరిస్తారు. ఇలాంటి మార్పు కమలుడిలో వచ్చినట్టు, చక్రభూపతి గ్రహించాడు. అది, అతడి అభివృద్ధికి పునాదిపంటిది. అంతేకాక, చంద్రుడిపై కమలుడికి గల ఈర్ష్య చాలా పరిమిత మైనది. అందువల్లనే, చంద్రుడు తన పట్టు వదలకపోతే, కమలుడు వెనుదిరిగి వెళ్ళాడే తప్ప, అతడిపై దౌర్జన్యానికి పూనుకోలేదు. ఈ విధంగా, తన కొడుకులో వచ్చిన మంచి మార్పు గుర్తించడం వల్లనే, చక్రభూపతి, చంద్రుడి ఉన్నత విద్యకు అర్థిక సాయం చేశాడు. అంతేగాని, అతడికి గల విద్యా తృష్ణా, తనపై గల విశ్వాసం కారణాలు కావు. పైగా, చక్రభూపతి చేసిన, ఈ సాయం పూర్తిగా స్వార్థంతో కూడినది," అన్నాడు.

రాజుకు ఈ విధంగా మౌనభంగం కలగ గానే, బేతాళుడు శవంతో సహా మాయమై, తిరిగి చెట్టెక్కాడు. —(కల్పితం)

జ్ఞానబోధ

రౌమాపురం అనే గ్రామానికి, ఎక్కడి నుంచో ఒక వేదాంతి వచ్చి, సత్రం అరుగు మీద కూర్చుని ధర్మం, న్యాయం, సత్సవర్తనల గురించి బోధలు చేయసాగాడు. గ్రామంలో చాలా మంది ఆయన బోధలు విన్నదానికి వెళ్ళసాగారు. వేదాంతి వాళ్ళతో, రోజూ ఒక గుప్పెడు బియ్యం, ఐదు పైసలు తెస్తూండడని చెప్పాడు. జనం అలాగే చేశారు.

ఒకనాడు, ఆ గ్రామంలో బాగా చదువుకున్నవాడని పేరు పడిన, శరభయ్య అనే అసామీ వేదాంతికి భక్తిపూర్వకంగా సమన్వరించి, “స్వామీ, మీ బోధలు విన్న తర్వాత, అప్పటివరకూ అపమార్గాన నడిచే చాలామంది, సన్మార్గవర్తనులయ్యారు. గ్రామంలో తంపులూ, జగడాలూ కూడా చాలా తగ్గిపోయినై. కాని, తమను గురించి నన్నొక అనుమానం వేదిస్తున్నది. అనుమతిస్తే, అడగదలిచాను,” అన్నాడు.

“నిర్భయంగా అడుగు, నాయనా!” అన్నాడు వేదాంతి.

“తమరు చేసే బోధల్లో తరచూ ఆశ పనికి రాదనీ, ధనాపేక్ష కూడదనీ చెబుతూంటారు. అలాంటి మీరు, గ్రామస్థులను బియ్యం, పైసలూ తెమ్మనడం ఏం బావుంది?” అన్నాడు శరభయ్య.

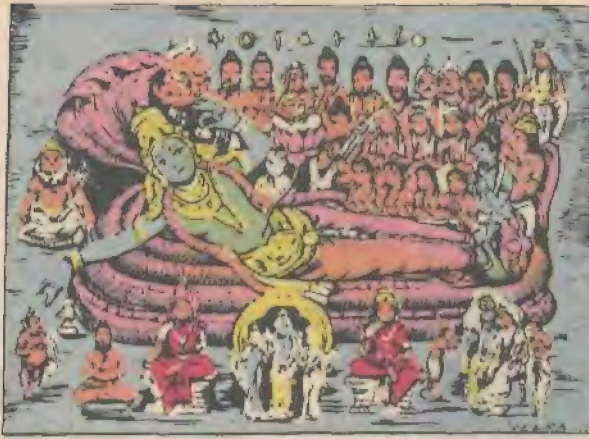
ఆ మాటలకు వేదాంతి నవ్వి, “నాయనా, నీ మాటల ద్వారా తెలుస్తున్నదేమంటే నా బోధలు గ్రామస్థులకు మేలు చేస్తున్నవని. కొద్ది రోజుల తర్వాత ఇదే మేలు, పొరుగు గ్రామస్థులకు కూడా చేయదలిచాను. అందుకు నేను బతికుండాలిగదా!” అన్నాడు.

ఆ మర్నాటి నుంచి గ్రామస్థులు వేదాంతికి బియ్యంతోపాటు ఉప్పు, పప్పు, కూర గాయలు కూడా తెచ్చి యివ్వసాగారు.

—చైరి సత్యనారాయణ

మన దేవాలయాలు :

శ్రీరంగం

శ్రీరంగం దేవాలయంలో శివశయన రంగనాథ విగ్రహం ఉన్నది. ఇది ఒకప్పుడు అయోధ్యానగరంలో ఉండేదట. శ్రీ రామచంద్రుడి పూర్వులు ఈ విగ్రహాన్ని పూజించేవారనీ, ఆ విగ్రహం అయోధ్య రామ భవనం నుంచి ఇక్కడికి తీసుకురాబడిందనీ చెబుతారు.

రావణుని సంహరించి, సీతను పరిగ్రహించి, లంకనుంచి రాముడు అయోధ్యా నగరానికి తిరిగి వచ్చినప్పుడు, విభీషణుడు వారి వెంట వచ్చాడు. అతడు అయోధ్యా రాజభవనంలోని విగ్రహాన్ని చూసి మక్కువ పడడంతో, దానిని రాముడు అతనికి ఇచ్చాడు.

లంకను చేరేవరకు, విభీషణుడు ఆ విగ్రహాన్ని ఎక్కడా దించకూడదన్న నియమం విధించబడింది. కాని శ్రీరంగం మీదుగా వెళుతున్నప్పుడు, అతడు దానిని కింద పెట్టాడు. ఆ తరువాత ఎంత ప్రయత్నించినా విగ్రహాన్ని పైకి ఎత్తలేక పోయాడు.

విగ్రహం చుట్టూ అలయం వెలసిన తరవాత, ఆ స్థలం దివ్యక్షేత్రంగా ప్రసిద్ధిగాంచింది. ఎందరిందరో భక్తులు, మహనియులు రంగనాథ దేవాలయాన్ని దర్శించసాగారు. అండాళ్ (గోదాదేవి) అనే భక్తురాలు రంగనాథుని సేవించి, అయనలో ఐక్యమయింది.

క్రమక్రమంగా దేవాలయ ప్రాంగణం రకరకాల సాంస్కృతిక కార్యక్రమాలకు నిలయమయింది. సుప్రసిద్ధ తమిళకవి కంబన్, రామాయణాన్ని రచించి, మొట్టమొదట భక్తుల నమస్కంలో చదివి ఈ అలయంలోనే రంగ ప్రవేశం కావించాడు.

పన్నెండవ శతాబ్దంలోనూ, పదహారవ శతాబ్దంలోనూ ఢిల్లీ సుల్తానులు ఈ అలయం మీదికి దండెత్తి వచ్చారు. ఒక సుల్తాను గర్భగృహంలోని విగ్రహాన్ని ఎత్తుకుపోవాలని ప్రయత్నించాడు. కాని, భక్తులు విగ్రహాన్ని తిరుపతి క్షేత్రానికి తీసుకుపోయి భద్రపరిచారు. ఈ తృప్తమూర్తిని మాత్రం సుల్తాన్ తరలించుకు పోయాడు.

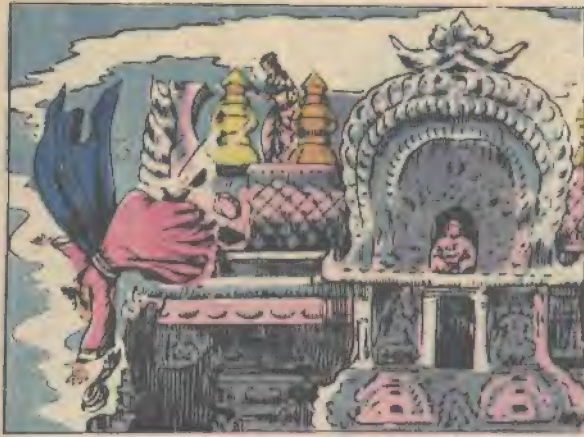
రామానుజాచార్యులు సుల్తానును కలుసుకుని, ఉత్సవవిగ్రహాన్ని మళ్ళీ శ్రీరంగానికి తీసుకుపోవడానికి అనుమతి కోరాడు. సుల్తాను అందుకు అంగీకరించాడు.

అయితే, సుల్తాను కుమార్తె ఆ విగ్రహం పట్ల అవ్యాజ్యపేమను పెంచుకున్నది. విగ్రహాన్ని తీసుకు వెళుతున్న బండి వెనకగా నడవసాగింది. ఆమె జ్ఞాపక చిహ్నంగానే, శ్రీరంగం ఆలయంలో కొన్ని ముస్లిం సంప్రదాయాలు ప్రవేశ పెట్టబడ్డాయి.

ఒకసారి సుల్తాను సేనానాయకుడు ఒకడు, దేవాలయాన్ని నేలమట్టం చేయడానికి రహస్యంగా కుట్ర చేయసాగాడు. ఈ విషయంగా అతడు సహచరులతో రహస్యమంతనాలు జరపడం, ఆలయ సర్వకి ఒకామె చాటు సుంచి విన్నది.

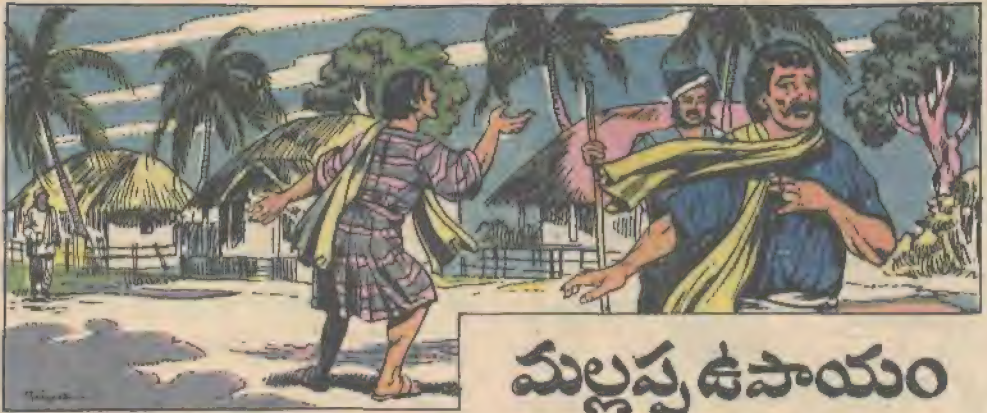
అ నర్రకి, సేనానాయకునికి గోపుర శిఖరం మీద నిద్రి ఉన్నది చూపుతారమ్మని అశచూష, మంచిగా మాట్లాడుతూ, అతణ్ణి గోపురాగ్రానికి తీసుకుపోయింది. అతడు ఏమరుపాటులో ఉన్న నమయం చూసి, అమె అతని కాలికింది రాతిని లాగివేసింది. వాడు గోపురం మీదినుంచి కిందపడి ప్రాణాలు కోల్పోయాడు.

ఏడు ప్రాకారాలతో, వెయి స్తంభాల మంటపంతో, ఓంకార విమానంతో—వెలుగొందుతున్న శ్రీరంగం దేవాలయంలో అపురూపశిల్పాలు చెక్కబడి ఉన్నాయి.

ఈ దేవాలయంలో జరిగే ఉత్సవాలలో ప్రధానమైనది వైకుంఠవికాదశి. యోగమాయాస్వరూపిణి అయిన వికాదశిదేవి ముర అనే రాక్షసుని సంహరించిన శుభదినమే వికాదశి. వికాదశి పుణ్యదినాన శ్రీరంగనాథుని దర్శించడం పుణ్యప్రదమని భక్తులు విశ్వసిస్తారు.

మల్లప్ప ఉపాయం

సోమన్న పరమ తుంటరిమనిషి. వాడింటికి అటూ, ఇటూ సూరయ్య, మల్లప్పల ఇళ్ళున్నవి. పొరుగుగిళ్ళవాళ్ళను ఏదో విధంగా తిట్టి, కవ్వించి వినోదించడం సోమన్న అలవాటు. అందుకోసం వాడు, వాళ్ళ మీద వెకిలిపాటలు కట్టి గొంతెత్తి పాడేవాడు. వాళ్ళు దారిలో ఎదురైతే, వేళాకోళంగా నవ్వి, పలకరించకుండా వెళ్ళిపోయేవాడు.

అయితే, మల్లప్ప ఇలాంటివి పట్టించు కునేవాడు కాదు. వాడు సోమన్న ఆగడా లన్నీ భరించి పూరుకునేవాడు. సూరయ్య మాత్రం అలా పూరుకోలేక, చాలాసార్లు సోమన్నతో గొడవ పెట్టుకున్నాడు. వాడి క్కావలసింది అదే గనక—వాడు పెద్దగా అరుస్తూ, సూరయ్య మీదికి వెళ్ళేవాడు. దాంతో సూరయ్య హడలిపోయి చల్లగా ఇంట్లోకి వెళ్ళేవాడు.

సోమన్న మాత్రం అతడితో ఆ గొడవ వదిలిపెట్టక, "నన్ను రెచ్చగడితే, నేను మనిషిని కాదు. చూడు, నిన్నేం చేస్తానే!" అని ప్రతిజ్ఞ చేసేవాడు.

సోమన్న నోటి దురుసుతనంతోపాటు, పక్క ఇళ్ళవాళ్ళను బాధపెట్టేందుకు, తన ఇంటి ముందు పొగయిన తుక్కు నంతా, వాళ్ళ ఇళ్ళ ముందుకు తుడిపించ సాగాడు. ఇలా చేస్తే, సూరయ్యతోపాటు మల్లప్ప కూడా తన మీదికి దెబ్బలాడ వస్తాడని, అప్పుడు అతణ్ణి నాలుగు తిట్టి వినోదించవచ్చని ఆశపడ్డాడు. కాని, మల్లప్ప యీ సంగతి పట్టించుకోలేదు. తనతోపాటు మల్లప్ప కూడా కలిస్తే, సోమన్నకు బుద్ధి చెప్పవచ్చని సూరయ్య ఆలోచించాడు.

సూరయ్య, ఈ సంగతి మల్లప్పతో అన్నప్పడు మల్లప్ప, తెలిగ్గా నవ్వేసి,

“చూడు, సూరయ్యా! ఇరుగు పొరుగులతో గొడవలుపడడం, నాకిష్టముండదు,” అన్నాడు.

ఈ జవాబు సూరయ్యకు కోపం తెప్పించింది. వాడు ఆ కోపంలో, ఒకనాడు మల్లప్ప చూడకుండా, తన ఇంటి ముందున్న చెత్తా చెదారాన్ని వాడింటి ముందు పడవేశాడు. అయినా, మల్లప్ప ఏమీ పట్టించుకోలేదు.

ఇలా రెండు రోజులు గడిచాక సూరయ్య, మల్లప్పను పలకరించి, “అ సోమన్న, నీకూ, నాకూ పొట్లాటపెట్టాలని, నా ఇంటి ముందు తుక్కు కూడా, నీ ఇంటి ముందుకు తోస్తున్నాడు. రానురాను

వాడి అగడాలు మితిమీరి పోతున్నవి. ఇందుకు మనం ఏదైనా చేయాలి,” అన్నాడు.

అందుకు మల్లప్ప, “వాడి బుద్ధి నీకు తెలిసిందిగదా! మనం గొడవ లేపకుండా వుంటే సరిపోతుంది. నాకు సువ్వంటే నమ్మకమే,” అన్నాడు.

సూరయ్య తెల్లబోయి, “అయితే మాత్రం, ఇంత తుక్కు, నీ ఇంటి ముందు వేస్తూంటే, చూస్తూ వూరుకుంటావా?” అని అనిగాడు.

“దానికేముంది? ఇంటి ముందెలాగూ రోజూ శుభ్రం చేసుకుంటాం గదా—పనిలో పనిగా, ఆ తుక్కు కూడా తుడిచేస్తే సరిపోతుంది,” అన్నాడు మల్లప్ప చాలా నెమ్మదిగా.

“నువ్వీలా వుండబట్టే, ఆ సోమన్న గాడు మరీ అలా బరితెగించిపోతున్నాడు. ఏది ఏమైనాసరే, వాడికి తగిన శాస్త్రీ చేయాల్సిందే,” అన్నాడు సూరయ్య కోపంగా.

మల్లప్ప ఎంతో శాంతంగా, “ఒక సంగతి బాగా గుర్తుంచుకో, సూరయ్యా. ఇంటి ముందు కాస్త తుక్కున్నా, ఎక్కువ తుక్కున్నా, దానిని తుడవడానికి పట్టే సమయంలో అట్టే తేడా వుండదు. అలా కాక, సోమన్నతో కాస్త గొడవల్లోకి

దిగామంటే, బోలెడు కాలం వృథా," అన్నాడు.

"అలా అని వారుకుంటే, వాడు మనని చేతకానివాళ్ళని అనుకోడా?" అన్నాడు సూరయ్య.

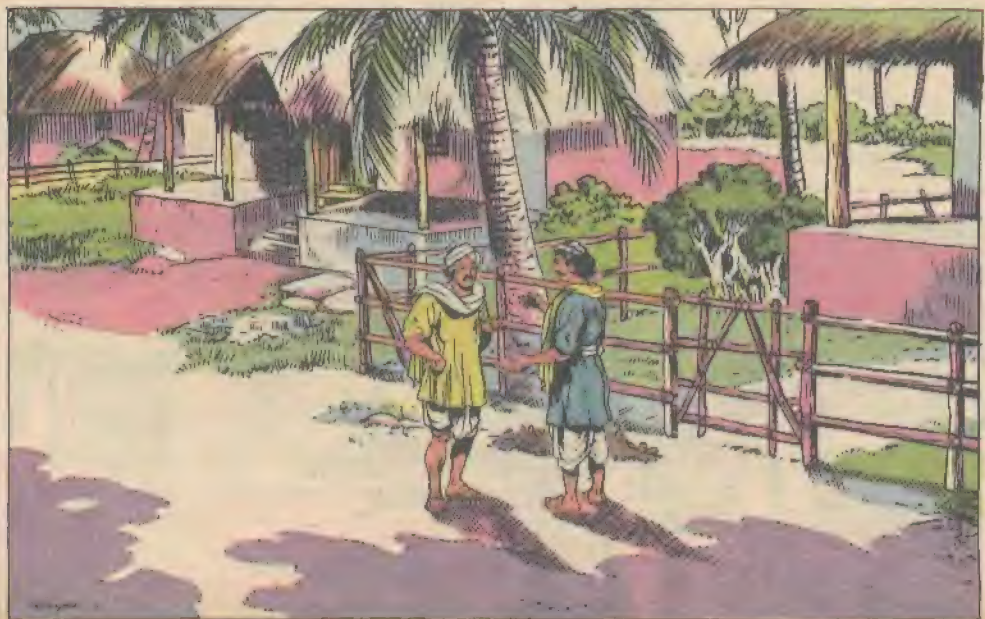
"మనం చేతకానివాళ్ళం కానప్పుడు, వాడలా అనుకుంటే మాత్రం ఏం నష్టం? ఒకవేళ మనం నిజంగానే చేతకాని వాళ్ళం అనుకో! అప్పుడు, వాడలా అనుకోవడంలో తప్పు లేనట్టే గదా?" అన్నాడు మల్లప్ప.

సూరయ్య కొంచెంసేపు ఆలోచించి, "తలుచుకుంటే మనం కూడా, వాణ్ణి— వాడికన్న వందరెట్లు ఎక్కువగా బాధలు పెట్టగలం!" అన్నాడు.

"అదెలా సాధ్యం, సూరయ్యా? ఆ సోమన్నగదికేపని లేదు; మనకు బోలెడు పనులు. అయినా, ఉపాయకాలి ఎటువంటి యిబ్బందినైనా, తనకనుకూలంగా షూర్పు కుంటాడు. సోమన్న, నాకు మహిష కారం చేకాడనే చెప్పాలి!" అన్నాడు మల్లప్ప.

"సోమన్న, నీకు ఉపకారం చేకాడా?" అని చెప్పలేనంత ఆశ్చర్యంగా అడిగాడు సూరయ్య.

"అవును! సోమన్న అగడాలు నాకూ, మా ఇంట్లోవాళ్ళకూ భరించడంకష్టంగానే వున్నది. వాణ్ణి తలచుకుంటే, మాకూ ఒళ్ళు మండిపోతుంది. అందుకని, వాణ్ణి తలపనేతలవరాదని నిశ్చయించుకున్నాం.

వాణ్ణి తలవకుండా వుండాలంటే, ఎవరికి తీరుబడి వుండకూడదు," అన్నాడు మల్లప్ప.

"అందుకు నువ్వేం చేశావు?" అని అడిగాడు సూరయ్య.

"నేను మామూలుకంటే ఎక్కువగా పొలం వనుల్లో వుండిపోతున్నాను. మా ఇంట్లో మిగతావాళ్ళందరూ బుట్టలల్లడం, చాపలు నేయడం, బొమ్మలు చేయడం లాంటి వనుల్లో క్రమంగా ప్రావీణ్యం సంపాదించారు. అందువల్ల, కుటుంబానికి అదనపు ఆదాయం వస్తున్నది. దీన్నిబట్టి చూస్తూంటే, సోమన్నవల్ల మాకు ఉపకారం జరిగిందని, నీకూ అనిపించడం లేదా?" అని అడిగాడు మల్లప్ప.

ఇది విని సూరయ్య తెల్లబోయాడు. మల్లప్పకు వస్తానని చెప్పి ఇంటికిపోయి, భార్యకు సంగతి వివరించాడు.

"అయ్యో, నాకీ ఆలోచన రానేరాలేదు. మనమూ, మల్లప్పలాగే చేద్దాం," అన్నది సూరయ్య భార్య.

అనాటి నుంచి సూరయ్య, వాడి కుటుంబం మల్లప్పలాగే చేయసాగారు. అందువల్ల, వాడికీ ఆదాయం పెరిగింది. సోమన్నను గురించి ఆలోచించడానికే వ్యవధి వుండడం లేదు.

ఇలా కొంతకాలం జరిగేసరికి సోమన్న ఇంటికి అటూ, యిటూ రెండు డాబా ఇళ్ళు లేచాయి. తన అల్లరీ, తిట్లూ సూరయ్య, మల్లప్పలు పట్టించుకోక పోవడం సోమన్నకు పెద్ద బాధగా తయారైంది.

ఆ బాధకు తోడు వాళ్ళు డాబా ఇళ్ళు కట్టడం చూసి సోమన్న చెప్పలేనంతగా మనోవ్యాధికి గురి అయి, "నా కారణంగానే వీళ్ళు పూరిపాకల స్థాయి నుంచి, డాబా యిళ్ళ స్థాయికి ఎదిగిపోయారు. మరి కొంతకాలం నేనక్కడ వుంటే, వీళ్ళు పెద్ద పెద్ద మేడలే కట్టవచ్చు!" అని ఆలోచించి, తన పూరి పాకను అయిన కాడికి తెగనమ్మి, మరో పూరుకు వెళ్ళి పోయాడు.

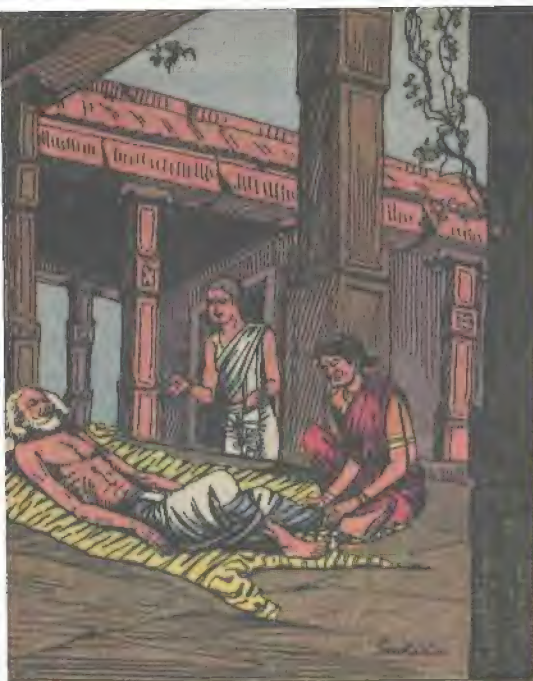
శివవీలలు

శివభక్తుడైన చిరుతొండడిని చూడాలని పార్వతీదేవి కోరింది. అప్పుడు శివుడు ఇంద్రుడితో కాంచీపురం ప్రాంతాలలో ఎడతెగని వానలు కురిపించమన్నాడు. కాంచీపురంలో ఇరవైఒక్కరోజు ఎడతెగని వర్షం కురిసి, ఇరవై రెండో రోజున వెలిసింది. ఈ మూడు వారాలూ చిరుతొండడు శివభక్తులకు రాత్రిం బగళ్ళు భోజనాలు పెడుతూనే వచ్చాడు. వంటచెరుకు లేక పోతే గుడ్డలు నూనెలో తడిపి అంటించి, వంటలు చేయించాడు. అంతేగాని ఆ గడ్డు రోజులలో కూడా తన వ్రతానికి భంగం రానియ్యలేదు.

కాని, తీరా వాన వెలిసిన రోజున చిరుతొండడి ఇంట అతిథి లేకుండా

పోయాడు. కనీసం ఒక శివభక్తుడికైనా భోజనం పెట్టి గాని చిరుతొండడు భోజనం చెయ్యడు. అది అతని నియమం. అతను మధ్యాహ్నం వేళ బయటికి వచ్చిచూశాడు. పంచ అరుగుల మీద ఒక్క శివయోగి కూడా లేడు. అందుచేత చిరుతొండడు అతిథుల కోసం వెతుకుతూ వీధుల వెంట పడ్డాడు. కోట అవరణలో ఎక్కడా ఒక శివభక్తుడు దొరకలేదు. చిరుతొండడు కోట దాటి బాహ్య ప్రదేశాలలో వెదక సాగాడు.

ఒక తోటకు సమీపంలో ఒక పాడు పడిన గుడిలో ఇద్దరు వృద్ధ దంపతులు అతనికి కనిపించారు. ముసలివాడి జుట్టు నెరిసి జడలు కట్టి ఉన్నది; ముఖాన

వాణ్ణి తల్లితండ్రులు చంపి, వండి వడ్డించాలి. నువ్వు కూడా నా పంక్తిని కూర్చొని తినాలి," అన్నాడు.

"నన్ను చిరుతొండనంది అంటారు. శివభక్తుల శ్రుతాలు కొనసాగించటమే నా ప్రతం. తమరు కోరినట్టు భోజనం పెడతాను. మా ఇంటికి దయచేయండి," అన్నాడు చిరుతొండడు.

"నువ్వు ఒప్పుకుంటే చాలుతుందా? నీ భార్య కూడ నా నియమానికి ఒప్పుకోవాలి," అన్నాడు వృద్ధుడు.

చిరుతొండడు తన భార్యను ఒప్పించటానికి ఇంటికి వచ్చి, తిరువెంగనాంచితో సంగతంతా చెప్పాడు.

"మన మాంసం కోసి వండి పెట్టటానికైనా మనం సిద్ధమే గద. వెంటనే వెళ్ళి వారిని తీసుకురండి," అన్నదామె.

ఈ లోపల, ముసలి రూపంలో ఉన్న శివుడు వేరొక రూపంలో నిరియాలాడు చదువుకునే పాఠశాలకు వెళ్ళి, ఆ కుర్రవాడితో, "నాయనా, మీ తండ్రి పరమ దుర్మార్గుడు; నిన్ను చంపి ఎవరో జోగికి వండి పెట్టబోతున్నాడు. వెంటనే పారిపో," అన్నాడు.

"అయ్యా, మీరు చెప్పేది చిత్రంగా ఉన్నది. పరోపకారార్థ మిదం శరీరం అన్నారు. దధీచీ, శబీ మొదలైనవాళ్ళు

విభూతి రేఖ లున్నాయి. ముసలావిడ గుడ్డిది; పులిచర్మం మీద పడుకుని ఉన్న ముసలాయన పాదాలు ఒత్తుతున్నది.

చిరుతొండడు వారికి చేతులెత్తి నమస్కారం చేసి, "ఇవాళ మీరిద్దరూ మా ఇంటికి వచ్చి శివార్చన చేసి, నన్ను కృతార్థుణ్ణి చెయ్యండి," అన్నాడు.

దానికి ఆ వృద్ధుడు, "ఏడాదిగా నేను శివుణ్ణి ఉద్దేశించి నిరాహార ప్రతం చేస్తున్నాను. ఆ ప్రతానికి ఉద్యాపన సరమాంసంతో గాని కాదు. సరపశువు బ్రాహ్మణ, క్షత్రియ, వైశ్య కులాలలో దేనికైనా చెందినవాడు కావాలి; చిన్న వయసువాడూ, అరోగ్యవంతుడూ కావాలి.

అజ్ఞానులా?" అని సరియాలాడు జవాబు చెప్పాడు.

చిరుతొండడు తిరిగి దేవాలయానికి వచ్చి, ముసలి బ్రాహ్మణుణ్ణి ఎత్తుకుని, గుడ్డి అవ్వను నడిపించుకుంటూ ఇంటికి వచ్చాడు.

తలిదండ్రులు సరియాలాడికి తలంటి పోసి స్నానం చేయించి, అలంకరించి, "నాయనా, శివయోగికి ఆహారమవుతావా?" అని అడిగాడు.

"సంతోషంగా అవుతాను," అన్నాడు సరియాలాడు.

తల్లి తన కొడుకును ఒడిలో పడుకో బెట్టుకున్నది. చిరుతొండనంది కొడుకును

చంపాడు. సరియాలాడి మాంసం వండి ఆ భార్య భర్తలు వృద్ధ దంపతులకు వడ్డించారు. ముసలివాడు చిరుతొండనందితో, "నువ్వు, నీ కొడుకూ నా పంక్తిని భోజనం చెయ్యండి మరి," అన్నాడు.

"మా అబ్బాయి ఎటో వెళ్ళి ఉంటాడు. వంటకాలు చల్లబడతాయి. మీరు అరగించండి," అన్నాడు చిరుతొండడు.

"నీ భార్యను కేక పెట్టమను. పిల్లవాడు వస్తాడు," అన్నాడు ముసలివాడు.

తిరువెంగనాంచి, "నాయనా, సరియాలా! రారా!" అని కేక పెట్టింది.

సరియాలాడు పరిగెత్తుకుంటూ వీధిలో నుంచి లోపలికి వచ్చాడు.

చిరుతొండడు వృద్ధ దంపతులకేసి తిరిగేసరికి అతనికి పార్వతీపరమేశ్వరులు అసలు రూపంలో కనిపించారు! వారు అతని శివభక్తికి మెచ్చుకుని, అతని పూర్వ జన్మకథ తెలిపారు.

దక్షిణాన పాత్రపినాడు అనే ప్రాంతంలో అరణ్యం ఉండేది. అందులో శబరులు ఉంటూ ఉండేవారు. ఉడుమూరు అనేది వాళ్ళ ముఖ్య నగరం. అటవికులైన శబరులు వేటాడి, వ్యవసాయం చేసి జీవిస్తూ ఉండేవారు.

శబరులకు రాజు నాథనాథుడు. అతని భార్య పేరు తండె. వారికి తిన్నడు అనే

కుమారుడు కలిగాడు. వాడు పెద్దవాడవుతూ, విలువిద్య నేర్చుకున్నాడు. వాడికా విద్య పుట్టుకతోనే వచ్చినట్టు కనబడింది. ఎందుకంటే, విల్లుపట్టుకున్న నల్లబైరోజులకే వాడు అరణ్యంలో పరిగెత్తలేదని, ఆకాశంలో ఎగిరే పక్షిని కొట్టగలిగాడు.

శబరులు తమ రాజుతో తిన్నడికి వేటవిద్యలు నేర్పాలన్నారు. ముందుగా శబరులందరూ శివుడికి పూజలు చేసి, వేటలు బలి పెట్టి, తాగి తందనాలాడి ఉత్సవం జరిపారు. మర్నాడు శబరరాజు తన కొడుకు వెంట వేటకు వెళ్ళవలసిన వారిని ఎన్నుకుని, వేటకు కావలసిన ఉచ్చులూ, వలలూ, కుక్కలు మొదలైన జంతువులూ నిద్దం చేశాడు. పెద్ద సన్నాహంతో తిన్నడు తన జాతివాళ్ళను వెంటబెట్టుకుని తిరుపతి కొండలకేసి బయలుదేరాడు.

వేట చాలా విజయవంతంగా సాగింది. శబరులు రకరకాల అడవి జంతువులనూ, పక్షులనూ చంపారు; మాంసం ముక్కలు పుల్లలకు గుచ్చి కాల్చి, అడవి తేనెతో కలిపి తిన్నారు. ఈ విధంగా వన్యమృగాలను వేటాడుతూ వాళ్ళు చాలా రోజులు అడవిలోనే మకాం పెట్టారు.

ఒకనాడు తిన్నడు వేటాడి అలసి, ఒక పొగడచెట్టు నీడలో నిద్రపోయాడు.

ఆ నిద్రలో వాడికి ఒక కల వచ్చింది. కలలో ఒక మహాపురుషుడు కనిపించాడు. ఆ మనిషి ఒంటి నిండా విభూతి పూసుకుని, పులితోలు కట్టుకుని, ఎర్రటి జెడలు వేళ్ళాడుతూ, భుజాన పుర్రెల మాల ధరించి, మెడలో లింగాన్ని ధరించి ఉన్నాడు. ఆయన తిన్నడితో ప్రేమగా, "అబ్బాయీ, ఇక్కడ కొండ పక్కన, సువర్ణముఖినదీ తీరాన, మర్రిచెట్టు కింద శివుడున్నాడు. అక్కడికి వెళ్ళి పూజించు, నాయనా!" అని చెప్పి అంతర్ధానమయ్యాడు.

తిన్నడు అదిరిపడి నిద్ర లేచి, అశ్వర్యంతో నాలుగు దిక్కులా చూశాడు.

తన తోటి వాళ్ళు వేటలో నిమగ్నులై ఉన్నారు. వాళ్ళ ఉలలూ, కేకలూ వినిపిస్తున్నాయి. అంతలో ఒక అడవి పంది వేటగాళ్ళను తప్పించుకుని, గుర్రు గుర్రుమని అరుస్తూ, పరిగెత్తుకుంటూ రావటం తిన్నడి కంట పడింది. వాడు దాన్ని కొట్టటానికి వెంట తరిమాడు. ఆ అడవిపంది వాడికి అందకుండా అమితవేగంతో పరిగెత్తుతూ, చాలాదూరం తిప్పి, అకస్మాత్తుగా ఒక చోట అదృశ్యమయింది.

అది మాయమైన చోటనే శివాలయం ఉన్నది. కలలో తిన్నడికి కనిపించిన మహాపురుషుడు చెప్పినది ఈ శివుణ్ణి గురించే. అందుచేత జరిగిన దంతా శివ మాయ అని గ్రహించి, తిన్నడు అనందబాష్పాలు రాల్చుతూ ఆ లింగానికి సాష్టాంగ నమస్కారం చేసి, "స్వామీ, ఈ కొండ ప్రదేశంలో పులులూ, సింహాలూ సంచరించే చోట ఏటి ఒడ్డున ఎందుకు కూర్చున్నావు? నికు ఆకలి అయితే

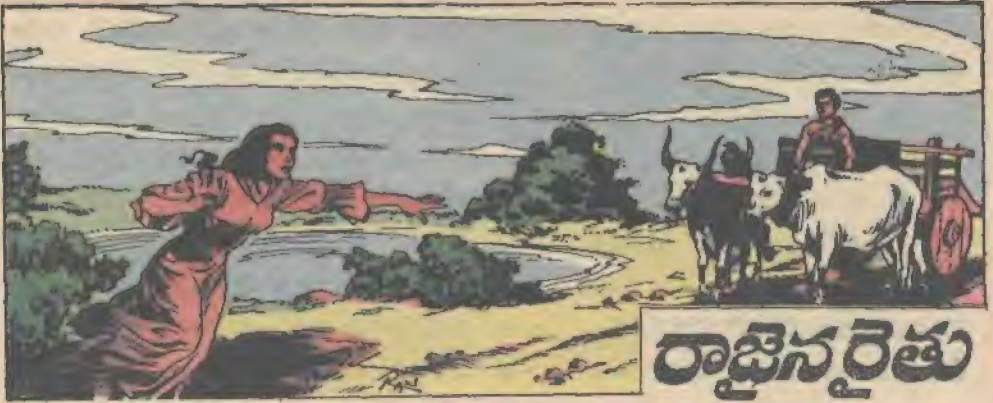
తిండి, నీరూ ఎవరు తెచ్చిపెడతారు? మా ఉడుమూరికి రావయ్యా! చిన్నక్కలూ, పెద్దక్కలూ నీకు పంది మాంసమూ, దుప్పి మాంసమూ, పట్టల మాంసమూ కమ్మగా వండి పెడతారు; రకరకాల బియ్యాలతో పాయసం వండి పెడతారు; రకరకాల తేనెలూ, పళ్లూ నీకు లభిస్తాయి. మా పూరికి వచ్చేయ్యి, నా వెంట వచ్చావా సరేసరి, లేకపోతే నేను ఇక్కడి నుంచి కదలను," అన్నాడు.

అంతలో మిగిలిన శబరులు తిన్నణ్ణి వెతుక్కుంటూ వచ్చి, "తిన్నా, నువ్వు తరిమిన అడవిపంది ఏమయింది?" అని అడిగారు. శివధ్యానంలో వున్న తిన్నడు మాట్లాడలేదు. వాళ్ళు అతన్ని ఇంటికి పోదాం పదమన్నారు.

"ఈ శివుడు నావెంట వస్తేగాని నేను ఇక్కడినుంచి కదలను. మీరు వెళ్ళండి," అన్నాడు తిన్నడు. అతను తిరిగి శివ ధ్యానంలో పడిపోవటం చూసి శబరులు వెళ్ళిపోయారు.

రాజైనరైతు

పూర్వం ఫిజియాదేశంలో గోర్డియన్ అనే రైతు యువకుడు ఉండేవాడు. అతను ఒకనాడు తన ఎద్దబండి కట్టుకుని నగరానికి బయలుదేరాడు.

బండి కొంతదూరం వెళ్ళేసరికి ఎక్కడి నుంచో ఒక గరుడపక్షి వచ్చి, ఎద్దులకు మధ్యగా పోలు మీద కూచున్నది. ఇది శుభశకునమని గ్రీకుల నమ్మకం. తనకు కలగబోయే మంచి యోగం ఏమిటా అని గోర్డియన్ ఆశ్చర్యపోయాడు.

ఈ సమయంలో టెల్మినస్ నగరంలో రాజు ఆకస్మికంగా మరణించాడు. రాజ్యం అరాచకమయింది. ఆ సమయంలో ఒక భక్తురాలికి గణం పూని, రచ్చపట్టులో కూడిన ప్రజలతో ఇలా చెప్పింది:

“మీరేమీ నిరాశపడకండి. మీ రాజు ఎద్దబండి ఎక్కి ఇటే వస్తున్నాడు. బండిలో అతని సరసన మీ కాబోయే

రాణి కూడా కూర్చుని వున్నది. బండి పోలు మీద ఒక గరుడపక్షి కూచుని ఉన్నది!”

ఈ వివరాలన్నీ తెలియగానే ప్రజలు సంతోషించి తమ కొత్త రాజు కోసం ఎదురు చూడసాగారు.

అయితే, భక్తురాలు చెప్పిన ఈ మాటలు విన్నవారిలో ఒక యువతి గబగబా నగరం వెలపలికి పరిగెత్తింది.

కొంతదూరం వెళ్ళాక అమెకు ఒక ఎద్దబండి ఎద్దురయింది. దాని పోలు మీద గరుడపక్షి కూచుని ఉన్నది. బండిలో ఒక యువకుడున్నాడు—కాని అతని పక్కన ఎవరూ లేరు.

నగరం నుంచి వచ్చిన యువతి బండికి ఎదురు వెళ్ళి, గోర్డియన్ తో, “అగు, అగు! నన్ను కూడా నీతోపాటు బండి ఎక్కినీ!” అన్నది.

గోర్డియన్ బండి అవి ఆమెను ఎక్కించు కుని తన సరసన కూచోనిచ్చాడు.

"చూడు, నన్ను పెళ్ళాడతానని ప్రమాణం చేశావంటే నీకు ఈ సాయం కాలం లోగా మహా గొప్ప యోగం కలిగిస్తాను," అన్నది ఆ యువతి.

తన కేదో యోగం పట్టబోతున్నదని గోర్డియన్ గరుడపక్షిని చూసినప్పుడే అను కున్నాడు. అందుచేత అతను ఆమె మాట లకు ఆశ్చర్యపడక, ఆమెను ఎగా దిగా చూసి, "నీ అందానికి తగిన వివేకం కూడా ఉంటే నిన్ను పెళ్ళాడటానికి నా కేమీ అభ్యంతరం లేదు!" అన్నాడు.

"నా వివేకం గురించి నీకేమీ సందేహం వద్దు," అంటూ ఆమె భక్తురాలు గణం పూని చెప్పిన మాటలు గోర్డియన్ తో చెప్పి, "నేనీ బండిలో ఎక్కకపోతే నీవు రాజువు కాలేవు!" అన్నది.

గోర్డియన్ అవునన్నట్టు తల వూపాడు. ఇంకా రూము పొద్దుండగానే బండి నగరం ప్రవేశించింది. ఎడ్లబండి, బండి

పోలు మీద గరుడపక్షి, బండిలో పక్క పక్కనే కూచుని యువతి యువకులూ కనిపించగానే ప్రజలు ఉత్సాహంతో "రాజు! రాజు!" అంటూ పెద్దగా జయ జయ ధ్వనాలు చేశారు.

ఈ విధంగా గోర్డియన్ పెల్మినన్ నగరానికి రాజు అయ్యాడు. తనకీ అదృష్టం కలిగించిన బండి పోలుకూ కాడికి కలిపి ఒక చిత్రమైన ముడి వేసి, ఆ రెంటినీ ఈశ్వరుడికి అంకితం చేసి దేవాలయంలో ఉంచి, "ఈ ముడి విప్పినవాడు ప్రపం చాని కంతకూ సార్వభౌము డవుతాడు," అని చెప్పాడు.

గోర్డియన్ వేసిన ఆ వింత ముడిని విప్పేందుకు చాలామంది ప్రయత్నిం చారు. కాని సాధ్యం కాలేదు.

ప్రపంచాన్ని జయించటానికి కంకణం కట్టుకున్న అలెగ్జాండరు కూడా ఆ ముడిని విప్పటానికి ప్రయత్నించి, విఫలమై, విసిగి, చివరకు తన కత్తితో దాన్ని ఛేదించాడట.

పిశాచాలజ్ఞుడు

అంబాపురం అనే గ్రామంలో, సాంబుడనే యువకుడుండేవాడు. వాడు ఇంటి పెరట్లో కూరగాయలు పండించి, వాటిని పట్నంలో అమ్మి, కాలం గడుపుకు వస్తున్నాడు.

ఒకసారి వాడు కావిడిబుట్టల్లో తీసుకుపోయిన కూరగాయలు, అమ్ముడుపోయే సరికి సూర్యాస్తమానం కావచ్చింది. వాడు గ్రామానికి బయలుదేరాడు.

ఒక జామరాత్రి గడిచాక, సాంబుడు దారిలో వున్న ఒక పెద్ద చింతతోపును చేరాడు. ఆ సమయంలో ఉరుములూ, మెరుపులతో వాన ప్రారంభమైంది. వాడు దారి పక్కనే వున్న ఒక చింతచెట్టు కిందికిపోయి నిలబడ్డాడు. ఒక గంటకాలం గడిచివా వాన తగ్గుముఖం పట్టలేదు.

ఇప్పుడు ఏం చేయడమో అని సాంబుడు దిక్కులు చూస్తూండగా, ఒకచోట కణ

కణమంటూ మండుతూన్న నెగడు కనిపించింది. ఇంత వానలో, అరని నెగడేమిటా అనుకుంటూ, వాడు దాన్ని సమీపించి, భయంతో కెప్పుడమని కేక పెట్టాడు. అందుక్కారణం, నెగడు చుట్టూ కూర్చుని వున్న మూడు పిశాచాలు!

సాంబుడి కేక, విని, పిశాచాలు వాడి కేసి చూసి, "ఇలా వచ్చి కూర్చో, నిన్నేం మింగేయాలే. అంబాపురం గ్రామం వాడివేగదా! రేపు మీ గ్రామంలో ఏం జరగనున్నదో, కాస్త చెప్పు?" అని అడిగాయి.

పిశాచాలు అలా అడగానే, సాంబుడు ధైర్యం తెచ్చుకుని, వాటి దగ్గరకుపోయి, "నేను కూరగాయలమ్మి పాట్లపోసుకునే వాణ్ణి. నాకు జ్యోతిషం తెలీదు," అన్నాడు.

"అలాగా! అయితే నే చెబుతాను, విను," అంటూ ఒక పిశాచం ముందుకు వంగి, నెగడులోని మంటను కొంత

మింగి, "మీ ఊరి పాఠశాల నానుకుని, ఒక వేపచెట్టు వున్నదిగదా! అది, పోయిన గాలివాన దెబ్బకు, ఒక పక్కకు బాగా వంగిపోయింది. రేపు ఉదయం వేళల్లో ఆ చెట్టు పాఠశాల మీద కూలి పడబోతున్నది," అన్నది కళ్ళు మూసుకుని.

రెండో పికాచం నెగడులోంచి దోసిళ్లతో నిప్పులు తీసుకుని, తల మీద పోసుకుని, "సాయంత్రం జరగబోయే దేవుడి ఊరే గింపులో, ఆలయం ఏనుగుకు పెచ్చెక్కుతుంది," అన్నది, తల మీద వున్న నిప్పులను నెగడులోకి రాల్చుతూ.

మూడో పికాచం తన నోట్లోంచి నెగడులోకి మంటను ఉదుతూ, "రాత్రికి, మీ

ఊరి పెద్దచెరువుకు గండి పడుతుంది," అన్నది.

ఆ పికాచాల జోస్యం విని, సాంబుడు అశ్చర్యపడుతున్నంతలో, అవి ఒకసారి పెద్దగా నవ్వి మాయమై పోయినై.

వాన తగ్గుముఖం పట్టగానే, సాంబుడు బయలుదేరి గ్రామం చేరాడు. వీధిలో పాఠశాలకు పోయే పిల్లలు కంటపడగానే, వాడికి పికాచాల జోస్యం గుర్తుకువచ్చింది. వాడు పాఠశాలకుపోయి, ఉపాధ్యాయుడితో జరిగింది చెప్పి, "ఎందుకయినా మంచిది, పాఠశాలకు సెలవివ్వండి," అని సలహా ఇచ్చాడు.

ఆ ఉపాధ్యాయుడికి వేరే సొంత పని వుండడంతో, పాఠశాలకు సెలవని చెప్పి, అప్పటికే వచ్చిన పిల్లలతో ఆవరణ దాటు తూండగా, వేపచెట్టు ఫెళఫెళమంటూ దానిమీద కూలిపడింది.

క్షణాలమీద పికాచాల జోస్యం సంగతి, గ్రామంలో అందరికీ తెలిసిపోయింది. గ్రామ పెద్దలు కొందరు సాంబుడి దగ్గరకు వచ్చి, పికాచాలు మరేమైనా చెప్పాయా అని అడిగారు.

"సాయంత్రం ఆలయపు ఏనుగుకు పెచ్చె పట్టబోతున్నదట! రాత్రికి మన ఊరి పెద్దచెరువుకు గండిపడబోతున్నదట!" అని చెప్పాడు సాంబుడు.

అలయ ధర్మకర్తలు ముందు జాగ్రతగా, వినుగును తీసుకుపోయి, గ్రామం బయట ఒక చెట్టుకు గొలుసులతో కట్టివేశారు. అయితే, దేవుడి ఊరేగింపు ప్రారంభంకాగానే, అది పెద్ద ఘీంకారాలు చేస్తూ, గొలుసులు తెంచుకుని, అడవిలోకి పారిపోయింది.

ప్రమాదం తప్పినందుకు గ్రామస్థులు సాంబుణ్ణి మెచ్చుకుని, ఆ రాత్రి కొందరు కాగడాలతో చెరువుగట్టుమీద కాపలా వేశారు. అర్ధరాత్రి సమయంలో, వాన నీరు కాలవలగుండా వచ్చి చెరువులో పడడంతో, దానికి గండి పడింది. వెంటనే జనం, ఆ గండిని రాళ్ళతోనూ, మట్టి తోనూ పూడ్చివేశారు.

"ఏకాచాల జోస్యం అక్షరాలా నిజమయింది, సాంబుడూ! ఈ రాత్రి చింత తోపుకుపోయి, అవేం చెబుతాయో తెలుసుకురా," అని గ్రామ పెద్దలు సాంబుణ్ణి కోరారు.

సాంబుడు చీకటి పడగానే ఏకాచాల దగ్గరకు వెళ్ళాడు. అవి, వాణ్ణి అంత దూరంలో చూస్తూనే, "అంబాపురవానీ, రారా! మా జోస్యం ఫలించినట్టేనా?" అని అడిగినై.

"ఓం, మహా బాగా ఫలించింది. ఏకాచాల జోస్యానికి తిరుగుంటుందా!

ఈ రాత్రి ఏం చెబుతారో తెలుసుకుందామని వచ్చాను," అన్నాడు సాంబుడు.

ఏకాచాలు వాడితో—మర్నాటి రాత్రి జమీందారింట్లో దొంగలు పడబోతున్నారనీ, గ్రామ పెద్ద ధనంజయ్య కూతురు పెళ్ళికి వందే సారకాయపులుసులో, బల్లి పడబోతున్నదనీ, చెప్పి మాయమయినై.

సాంబుడు గ్రామానికి తిరిగివచ్చి, ఈ సంగతి జమీందారుకూ, ధనంజయ్యకూ తెలియపరిచాడు. వాళ్ళు ముందే జాగ్రతపడడంతో ప్రమాదాలు తప్పాయి.

మర్నాడు జమీందారు స్వయంగా బగ్గీలో సాంబుడి పాకకువచ్చి, "ఈ రాత్రి

పిశాచాలను, నాకు కొడుకు ఎప్పుడు పుడతాడో కనుక్కో. నీ కష్టం వుంచు కోనులే!" అంటూ వందబంగారు కాసులున్న మూటను సాంబుడికిచ్చి వెళ్ళిపోయాడు.

ఆ తరవాత కొద్ది సేపటికి గ్రామ శ్రేష్ఠి, వాడి దగ్గరకు వచ్చి, "మా పూర్వులూ, నా భార్య తరపువాళ్ళూ, ఏడెనిమిది తరాలకిందట, ఓడ వ్యాపారం చేసి లక్షలూ, కోట్లూ ఆర్జించారు. ఈ చిల్లర కొట్టేమిటి? ఓడలమీద సముద్రవ్యాపారం ప్రారంభించమని, నా భార్య ఒకటే పోరు పెడుతున్నది. అందులో నాకు అచ్చి వస్తుందో, రాదో, కాస్త ఆ పిశాచాలనడిగి

తెలుసుకో," అని సాంబుడి చేతిలో ఒక బంగారు కాసూ, ఒక వెండికాసూ పెట్టి వెళ్ళాడు.

ఈ విధంగా సాయంకాలం అయేటప్పటికి, వాళ్ళూ, వీళ్ళూ పిశాచాల జోన్యం కోసం ఇచ్చిపోయిన డబ్బు లెక్కచూసుకునేసరికి, సాంబుడికళ్ళు చెదిరిపోయాయి. అంతా కలిపి వెయ్యి కాసులవరకూ జమపడింది.

సాంబుడు అందరికోరికలూ, ఒక కాయితంమీద రాయించుకుని, వచ్చిన డబ్బులో ఐదువందల కాసులు మూట కట్టుకుని, ఆ రాత్రి మళ్ళీ పిశాచాల దగ్గరకు పోయాడు.

పిశాచాలు వాణ్ణి చూస్తూనే, "అంబా పుర వాసీ, రారా!" అన్నవి నవ్వుతూ,

సాంబుడు చనువుగా పోయి, వాటి పక్కన కూర్చుని, "మీరు ఎప్పుడూ జరగబోయే చెడును గురించే చెబుతున్నారు. అలాకాక, జరగబోయే మంచిని గురించి కూడా చెబితే, కనక వర్షం కురుస్తుంది!" అంటూ కాసులమూటను పిశాచాలకు చూపించాడు.

తరవాత వాడు జరిగినదంతా పిశాచాలకు చెప్పి, గ్రామ ప్రజల కోరికలు రాసి వున్న కాయితం వాటిముందు పెట్టి, "అన్నింటికీ జవాబులు చెప్పి, ఐదు

పందల కాసులు పుచ్చుకోండి. నా వాటా ఐదు పందలు. ఒక్క రోజులో ఇంత సంపాదన! ఇక నేను కూరగాయలు పండించే గొడ్డుచాకిరీ మాని, ఇలా హాయిగా డబ్బు సంపాదించదలిచాను," అన్నాడు.

వాడి మాటలు వింటూనే పికాచాల కళ్ళు నిప్పు కబోకల్లా అయాయి. అవి వాడు తెచ్చిన కాసి తాన్ని, కాసుల మూటనూ నెగడులో వేసి, "ఒరే, మూర్ఖుడా! ఇంకేనాడూ ఇటు రాకు. ఒక వేళ వచ్చినా, మేం నీకు కనిపించం," అంటూ మాయమయి పోయినై.

ఈ జరిగినదానికి సాంబుడు విస్తు పోయి, ఒక పుల్లతో నెగడునంతా కడిపి చూశాడు. ఎక్కడా వాడికి కాసులు కని పించలేదు. తెల్లవారితే ఎవరి డబ్బు, వారికి తిరిగి ఇవ్వాలి. ఏం చేయాలో తోచక వాడికి దుఃఖం ముంచుకువచ్చింది.

తెల్లవారాక, ఆ దారిని పోతున్న ఒక ముసలి బాటసారి సాంబుణ్ణి చూసి,

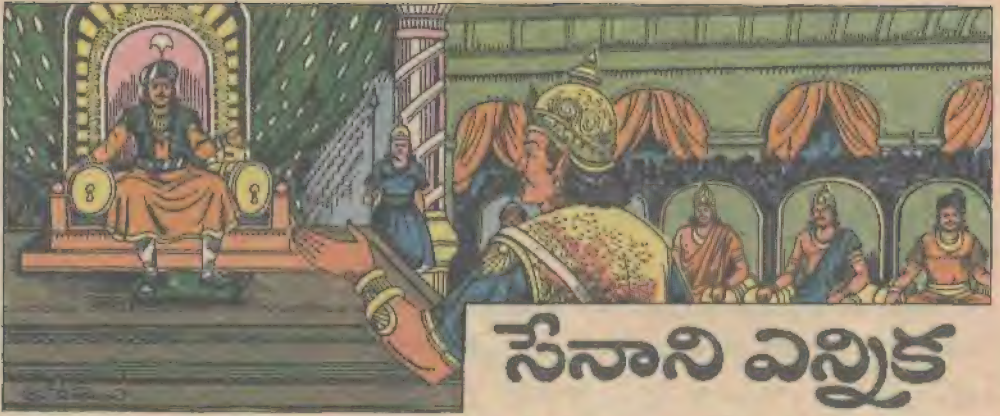
"ఏం, నాయనా! అలా విచారంగా కూర్చున్నావు?" అని అడిగాడు.

సాంబుడు అతడికి జరిగినదంతా చెప్పాడు.

అంతా విన్న బాటసారి, "నాయనా, ఆ పికాచాలన్నట్టు, నిజంగానే సువ్వు మూర్ఖుడివి! పికాచాలు డబ్బు ఏం చేసు కుంటాయి? అవి చేసిన చెడ్డ పనులకు ప్రాయశ్చిత్తంగా, కొన్ని మంచి పనులు చేయాలనుకున్నవి. అందువల్లనే, మీ గ్రామానికి రానున్న ప్రమాదాల గురించి ముందుగా హెచ్చరించినై. వాటి నడుద్దో కాన్ని సువ్వు, వ్యాపారంగా మార్చుచూ ఉన్నావు. ఆ కారణంగా అవి నీకు యిక కనబడ మంటూ మాయమయినై," అని చెప్పాడు.

ఆ మాటలతో సాంబుడికి తన తప్పే మిటో అర్థమైంది. నాలుగైదు నెలల్ని పాటు, మరింతగా కష్టించి పని చేసి, గ్రామస్థులిచ్చిన డబ్బు బాకీ తీర్చవచ్చు నన్న అత్యుద్దేశంతో, వాడు ఇంటిదారి పట్టాడు.

సేనాని ఎన్నిక

గజపుర సేనానాయకుడు వీరమల్లు హఠాత్తుగా మరణించడంతో, రాజు ఇంద్ర సేనుడికి వెంటనే మరొకరిని ఆ పదవిలో నియమించవలసిన అవసరం కలిగింది. అందుకు తగినవాళ్ళు సైన్యంలో ముగ్గురున్నారు—విక్రముడు, అజయుడు, శూరసేనుడు. ఆ ముగ్గురిలో ఎవరికి సేనానాయకపదవి ఇవ్వడమా అని అయిన తీవ్రంగా అలోచిస్తున్నంతలో, ఇందుపుర సర్వసేనాని, రాజును చూడ వచ్చాడు.

గజపుర, ఇందుపురాలు అనాదిగా మిత్రరాజ్యాలు. వీటికి పొరుగునవున్న మరొక దేశపు రాజు యుద్ధ ప్రయత్నాలు చేస్తున్నాడని తెలిసి, ఆ సంగతి తెలియ జేయడానికి ఇందుపుర రాజు తన సేనాని అయిన అమరుణ్ణి, ఇంద్రసేనుడి వద్దకు పంపాడు.

అమరుడు పొరుగురాజు రహస్యంగా సాగిస్తున్న యుద్ధ ప్రయత్నాల గురించి ఇంద్రసేనుడికి వివరంగా చెప్పి, "ఇది అత్యంత సమర్థులైన, మా చారులు అంద జేసిన సమాచారం. మనం తగు జాగ్రత్తలో వుండడం ఎంతో అవసరం అని మహారాజుగారు అభిప్రాయపడు తున్నారు. ఇలాంటి క్లిష్ట సమయంలో మంచి నిపుణుడైన తమ సేనాని వీర మల్లు మరణించడం దురదృష్టకరం," అన్నాడు.

"ఆ మాట నిజం. మరొక సమర్థుడైన వాణ్ణి అతడి స్థానంలో వెంటనే నియ మించాలనుకుంటున్నాను," అని ఇంద్ర సేనుడు తన కెదురైన సమస్య గురించి చెప్పి, "మీరే ఏదైనా పరీక్ష లాంటిది పెట్టి, శూరసేనుడు, అజయుడు, విక్రముడు— అ ముగ్గురిలో ఒకరిని ఎన్నిక చేయడం

బావుంటుంది గదా. ఏమంటారు?" అని అడిగాడు.

అమరుడు అందుకు ఒప్పుకుని, మర్నాడు ఆ ముగ్గురినీ విడివిడిగా పరీక్షించి చూస్తానన్నాడు.

మర్నాడు రాజు ఇంద్రసేనుడూ, అమరుడూ ఒక గదిలో ఆసీనులయ్యారు. ముందుగా శూరసేనుడికి కబురు వెల్లింది. అతడు రాగానే అమరుడు, "మన పొరుగు రాజులు కొందరు మనపై కత్తి దూయాలన్న ప్రయత్నంలో వున్నట్టు తెలిసింది. వాళ్ళ సైనికబలం ఏపాటిదో నీకు తెలుసా?" అని అడిగాడు.

శూరసేనుడు వెంటనే ఆయా రాజుల గజాశ్వబలాల సంఖ్య, సైనికులు వాడే

వివిధ రకాల ఆయుధాల వివరణ చెప్పేశాడు.

అంతా విన్న అమరుడు, శూరసేనుణ్ణి, "మంచిది! మరి, 'మీ గజపుర సైనిక బలం సంగతేమిటి?" అని అడిగాడు.

శూరసేనుడు తడువుకోకుండా తమ రాజ్య సైనికబలాల వివరాలన్నీ చెప్పడమే కాక, ఎంత సైనికబలం ఏ రాజ్య సరిహద్దులో వున్నదో కూడా వివరంగా తెలియబరిచాడు.

అమరుడు అతణ్ణి వెళ్ళమని, అజయుణ్ణి పిలిపించి, శూరసేనుణ్ణి ప్రశ్నించినట్టే ప్రశ్నించాడు.

అజయుడు కూడా శూరసేనుడి లాగే అడిగిన మరు క్షణమే పొరుగురాజ్యాల

సైనికబలం గురించే కాక, తమ రాజ్య సైనికబలాల గురించి కూడా వివరంగా చెప్పేవాడు.

అతడు వెళ్ళిన తరువాత విక్రముడు వచ్చాడు. అమరుడు అతణ్ణి మిగతా ఇద్దర్ని ప్రశ్నించినట్టే ప్రశ్నించాడు.

అయితే, విక్రముడు మాత్రం పొరుగు రాజ్యాల సైనికబలాలను గురించి సరైన వివరాలు చెప్పి, తమ రాజ్య సైనికబలం గురించి తనకు అంతగా ఏమీ తెలియదన్నాడు.

విక్రముణ్ణి పంపివేశాక అమరుడు, రాజు ఇంద్రసేనుడితో, "మహారాజా, మీ సైన్యాధిపతిగా వుండదగినవాడు, ఈ విక్రముడే!" అన్నాడు.

దానికి రాజు ఆశ్చర్యపోయి, "తన రాజ్యపు సైనికబలం సంగతి తెలియని వాడికా, సేనానిపదవి కట్టబెట్టడం!" అన్నాడు.

"మహారాజా, విక్రముడికి తమ సైనిక బలం గురించి క్లుణ్ణంగా తెలుసు. అయితే,

ఆ సంగతి నా దగ్గర ఎందుకు దాచాడే, తమరు ప్రశ్నించి చూడండి," అన్నాడు అమరుడు.

అమరుడు తిరిగి తన రాజ్యానికి వెళ్ళి పోయాక, రాజు ఇంద్రసేనుడు, విక్రముడికి కబురుచేసి, "మన రాజ్య సైనిక బలాల వివరం నీకేమీ తెలియదా?" అని అడిగాడు.

అందుకు విక్రముడు ఎంతో వినయంగా, "మహారాజా, మన దేశం, ఇందు పురం ప్రస్తుతం ఎంత మిత్ర దేశాలైనప్పటికీ, భవిష్యత్తులో ఎలాంటి మార్పులు రాగలవో మనం చెప్పలేం గదా! అందువల్ల, మన సైనికబలాల విషయం, ఒక పొరుగుదేశపు సైనికాధికారికి తెలియచెప్పడం భావ్యం కాదని, నా అభిప్రాయం," అన్నాడు.

ఆ జవాబుకు రాజు చాలా సంతోషించి, అనాడే విక్రముణ్ణి సేనానాయకుడుగా నియమిస్తూ అధికార ప్రకటన జారీ చేశాడు.

తెలివిగలది

ఒక గ్రామంలో ఒక రైతు ఉండేవాడు. ఆ రైతుకు ఒక్కడే కొడుకు. అందుచేత రైతు తన కొడుకును చాలా గారాబంగా పెంచి, వాడు పెద్దవాడై ఎంతో సమర్థుడవుతాడని ఆశించాడు. రైతు కొడుకు కూడా ఆ రోజుకారోజు తాను చాలా తెలివిగలవాణ్ణి అవుతున్నానని గర్వపడుతూ వచ్చాడు. వాడికి తన తెలివితేటలలో నమ్మకం హెచ్చినకొద్దీ, తండ్రికి తగ్గ సాగింది. ఇలా కొంతకాలం జరిగాక ఒక నాడు రైతు కొడుకుతో, "నీకు ఇరవై యెళ్ళు నిండా యికదా, కాస్తయినా చేతికి అక్కరకు రాకుండా ఉన్నావే! అలోచించినకొద్దీ నీకు తెలివితేటలు కూన్యంగా ఉన్నట్టు కనబడుతున్నది!" అన్నాడు.

"తెలివితేటలు నాకు లేకపోతే ఇంకెవరి కున్నాయి? నన్ను ఏం చెయ్యమంటావే చెప్పి!" అన్నాడు కొడుకు.

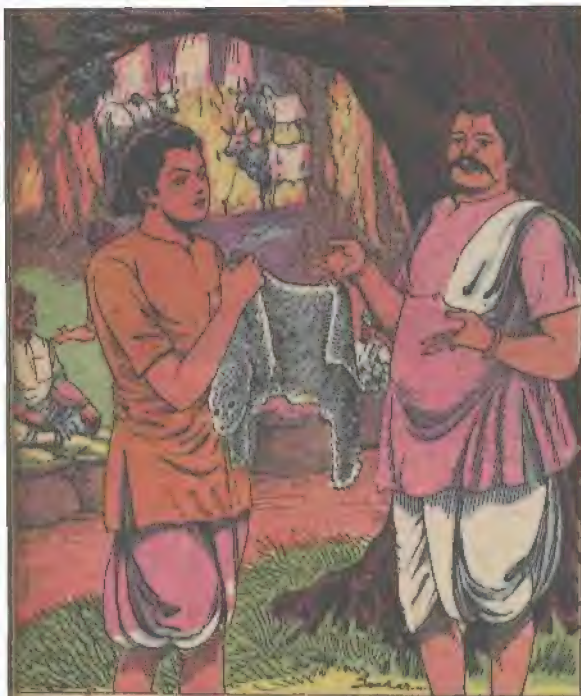
"మన ఇంట్లో గొర్రెచర్మం ఉన్నది. దాన్ని రేపు సంతలో అమ్మి రా, నీ తెలివితేటలు చూస్తాం!" అన్నాడు రైతు.

"క్షణంలో చర్మం అమ్మేసి డబ్బు తీసుకురానా?" అన్నాడు కొడుకు.

"ఓరి పిచ్చివాడా! చర్మం అమ్మి డబ్బులు తీసుకురావటంలో తెలివి విమున్నది? ఆ పని ఎవడైనా చేస్తాడు. నిజంగా తెలివిగలవాడివైతే చర్మమూ, దాని ఖరీదూ కూడా తీసుకురావాలి. తెలిసినదా?" అన్నాడు తండ్రి.

కొడుకు కొంచెం కూడా ముందూ వెనకా అలోచించకుండా, "ఓ, అలాగే చేస్తాను. రేపు సాయంకాలం లోపల గొర్రె చర్మమూ, దాని ఖరీదూ కూడా తెస్తాను, చూసుకో!" అని ప్రగల్భాలు పలికాడు.

మర్నాడు ఉదయం పెందలాడే వాడు గొర్రెచర్మం చుట్టి చంకన పెట్టుకుని

సంతకు బయలుదేరాడు. వాడు సంతలో అడుగు పెట్టుతూండగానే ఎవరో ఎదురై, "గర్రెతేలు అమ్మ కాని కా? ఎంత కిస్తావు?" అని అడిగాడు.

"ఎంత కిచ్చినా నాకు తేలూ, దాని ధరా కూడా కావాలి!" అన్నాడు రైతు కొడుకు.

తేలు కొందామనుకున్నవాడు గట్టిగా నవ్వి, "భలే ఆలోచనే! ఇటువంటి గొప్ప ఆలోచన ఇంతవరకు ఎవరికీ తట్టలేదు. అయినా నలుగురినీ అడిగి చూడు, ఎవరైనా చర్మం తీసుకోకుండా దాని ఖరీదు నీకిచ్చేస్తారేమో!" అంటూ తన దారిన తాను వెళ్ళాడు.

సంతలో ఎంతోమంది రైతు కొడుకును చర్మం ఖరీదు అడిగారు. అందరికీ వాడు అదే సమాధానం చెప్పాడు. అందరూ వాణ్ణి చూసి నవ్వి చర్మం కొనకుండా తమ దారిన వెళ్ళిపోయారు.

మిట్టమధ్యాహ్నం దాటిపోయింది. పొద్దు వారిపోతున్నది. రైతు కొడుకు తెచ్చిన చర్మం ఇంకా వాడి చంకలోనే ఉన్నది. సంత అంతటా తిరిగి తిరిగి, వాడి కాళ్ళు పడిపోతున్నాయి. వాడు ఒక గుంపు గుమికూడి ఉన్న చేటికి వచ్చాడు.

ఈ గుంపు నడిమధ్య ఒక విప్రవినేది ఇంద్రజాలం చేస్తున్నాడు. వాడు రైతు కొడుకును చూడగానే, "అబ్బాయి, ఆ తేలు ఒకసారి ఇయ్యి. మంచి వినోదం చూపిస్తాను!" అన్నాడు.

రైతు కొడుకు తన చంకలో ఉన్న చర్మాన్ని విప్రవినేదికి ఇచ్చేశాడు. వాడు ఆ తేలు చుట్టను భూమి మీద నిలబెట్టి దానిపైన తన పైబట్ట కప్పి, అందరినీ చప్పట్లు కొట్టమన్నాడు. అందరూ చప్పట్లు కొట్టినాక వాడు తన పైబట్టను తీసేశాడు. దానికింద ఒక మామిడిమొక్క ఉన్నది. దానికి ఒక మామిడికాయ కూడా ఉన్నది.

రైతు కొడుకు మొదట ఆశ్చర్య పడ్డాడు. మళ్ళీ తన చర్మాన్ని తన కిచ్చెయ్యమని విప్రవినేదిని అడుగుదా

మనుకుంటే వాడు కాస్తా అదృశ్యమయ్యాడు.

రైతు కొడుకు కళ్ళునీళ్ళు పర్యంతమయ్యాడు. వాడు చర్మాన్ని, దాని ఖరీదునూ కూడా తెచ్చి ఇస్తానని తండ్రికి మాట ఇచ్చి ఉన్నాడు. చర్మం ఖరీదు రాకపోగా, చర్మం కూడా పోయింది. వట్టి చేతులతో ఇంటికిపోతే తనకు బుద్ధి లేదని రుజువువుతుంది.

ఈ మనోవేదనకు తోడు వాడికి ఆకలి కూడా వేస్తున్నది. ఎదురుగా ఉన్న మామిడిమొక్కకు కాయ కనిపిస్తున్నది. దాన్ని తిని అయినా ఆకలి బాధ కొంత నివారించుకుందామనుకుని వాడు ఆ కాయను పట్టుకున్నాడు. వెంటనే మామిడి మొక్క మాయమై గొర్రెచర్మం కనిపించింది.

అంతే చాలు ననుకుని, సంతోషంతో వాడు ఆ గొర్రెచర్మం చుట్టి చంకన పెట్టుకుని ఇంటిదారివట్టాడు. సూర్యాస్తమయం కాబోతున్నది. దారి నిర్మానుష్యంగా ఉన్నది. కొంతదూరం వెళ్ళేసరికి వెనక నుంచి ఎవరో పిలిచినట్టు వినపడింది. రైతుకొడుకు తిరిగి చూస్తే విప్రవివేది కనిపించాడు.

విప్రవివేది రైతు కొడుకును కలుసుకుని వాడి వెంట నడుస్తూ, "నువ్వు చాలా

బుద్ధిమంతుడివి. నీ కొక్క సలహా చెబుతాను, దాన్ని మరిచిపోకు!" అన్నాడు.

"ఏమిటి?" అన్నాడు రైతుకొడుకు.

"దారిలో అడవాళ్ళు కనబడితే వాళ్ళను ఆప్యాయంగా కుశల ప్రశ్నలు చెయ్యి." అన్నాడు విప్రవివేది.

కొంతదూరం నడిచాక దారి చీలింది. విప్రవివేది రెండో దారిని వెళ్ళిపోయాడు. రైతు కొడుకు తన గ్రామం వేపు నడుస్తూ చీకటి పడేసరికి ఒక వాగు వద్దకు వచ్చాడు. ఆ వాగుకు అంతదూరంలో ఒక ఇల్లున్నది. అ ఇంట్లో నుంచి ఒక పదహారేళ్ళ పిల్ల బిందెతో వచ్చి వాగులో నీళ్ళు తీసుకుంటున్నది. విప్రవివేది

ఇచ్చిన సలహా జ్ఞాపకం పెట్టుకుని రైతు కొడుకు, "అమ్మయీ, అంతా కులాసా?" అని అడిగాడు.

"మీరంతా కులాసాయేనా?" అని ఆ అమ్మయి కూడా అడిగింది.

ఇద్దరూ మాట్లాడుకోవటంలో, ఆ పిల్ల రైతుకొడుకు పొద్దుటి నుంచి భోజనం చెయ్యలేదని తెలుసుకున్నది. ఆమె అతన్ని తన ఇంటికి తీసుకుపోయి జొన్న రొట్టెలు పెట్టింది. తరవాత అతన్ని గ్రెగ్గోల గురించి అడిగింది.

"మా అయ్య దీన్ని అమ్మి దీని ఖరీదూ, చర్మమూ కూడా తీసుకురమ్మన్నాడు. నాకు సాధ్యం కాలేదు!" అన్నాడు రైతు కొడుకు.

"ఇంతేగదా! నేను నీకు చర్మమూ, చర్మం యొక్క ఖరీదూ ఇస్తానుండు!" అంటూ ఆ పిల్లవాడి వద్ద గ్రెగ్గోలు తీసుకుని దాని మీద ఉన్న బొచ్చుంతా కత్తిరించి, తోలూ, బొచ్చు ఖరీదూ కూడా రైతు కొడుకుకు ఇచ్చేసింది.

రైతు కొడుకు పరమానందం చెంది ఆ అమ్మయితో వస్తానని చెప్పి ఇంటికి వచ్చేశాడు. తన కొడుకు తెచ్చిన చర్మమూ, డబ్బులూ చూసి రైతు సంతోషించి, "నీకీ ఉపాయం చెప్పిన మనిషి ఎవడురా?" అని అడిగాడు.

"మగమనిషి కాదు, అడమనిషి!" అంటూ వాడు జరిగినదంతా తండ్రికి చెప్పాడు.

"ఇదేనా నీ తెలివి? అటువంటి అమ్మయి తటస్థపడితే వెంట తెచ్చుకుని పెళ్ళి చేసుకోరా? నీకు తెలివితేటలు లేవని నేను మొదటి నుంచి అనుకుంటూనే ఉన్నాను!" అన్నాడు రైతు.

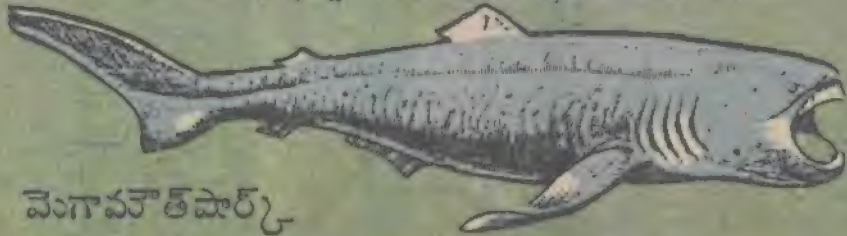
రైతు కొడుకు అప్పటికప్పుడే బయలుదేరి వాగు ఉన్నచోటికి వెళ్ళి, ఆ అమ్మయితో, "నన్ను పెళ్ళాడతావా?" అని అడిగాడు. ఆ అమ్మయి నవ్వి, వాణ్ణి పెళ్ళాడటానికి ఒప్పుకుని రైతు ఇంటికి వచ్చేసింది. రైతు వాళ్ళిద్దరికీ గొప్పగా వెళ్ళి చేసేశాడు.

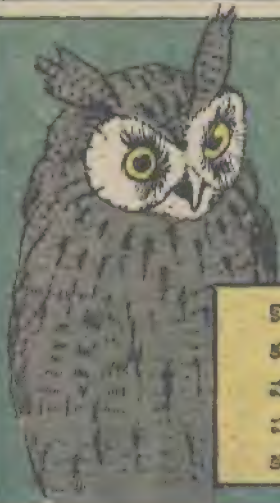

పక్షులు-జంతువులు:

అమెరికా నావికా పరిశోధన సంస్థ 1976 వ సంవత్సరంలో ఒక వింత సౌర (షార్క్) చేపను కనుగొన్నది. ఈ చేప నోట్లో ఏడు పరుసలలో సూదుల్లాంటి పళ్ళు ఉన్నాయి. 4.42 మీటర్ల పొడవు, 748 కి||గ్రా|| బరువు గలిగిన ఈ చేపను మెగామౌత్ షార్క్ (పెద్ద నోరు గల సౌరచేప) అని పిలువసాగారు.

మెగామౌత్ షార్క్

గుడ్లగూబ చెవులు

కొన్ని రకాల గుడ్లగూబలకు తల మీద చెవుల్లాగా కనిపించేవి చెవులు కావు. అవి కేవలం ఈకలు మాత్రమే. అసలైన చెవులు తలకు ఇరువైపులా పక్కల్లో, ఈకల రోపం బయటకు కనిపించకుండా ఉంటాయి!

ప్రపంచంలో అతి చిన్నరకాలన గుర్తుకు వామ్ బాంబో ఉన్నది. 180 మిల్లీ మీటర్ల గాఢమైన తెక్కులతో 3.3 మిల్లీ మీటర్ల కఠిన కలిగి ఉన్నది జర్మనీలో.

బుల్లిగబ్బిలం

కొత్తది!

ఈ రోజును సూపర్ ఫ్రెష్ రోజుగా చేసుకోండి

కొండలోయల పువ్వుల పరిమళంతో

సూపర్ ఫ్రెష్ సహజమైన హాయనివించే సుఖానుభూతిని చేకూర్చే సుగంధ భరిత క్రాంతి స్వచ్ఛ మంచానికి మృదుత్వాన్ని చేకూర్చి మీకు ఉల్లాసాన్ని కొనితీస్తుంది. అందుకే కొద్దిగా బాణారవాన్ని జల్లుకోండి. ఈ రోజును సూపర్ ఫ్రెష్ రోజుగా తీర్చుకోండి.

పోటో వ్యాఖ్యల పోటీ : : బహుమానం రు. 50 లు

ఈ పోటోల వ్యాఖ్యలు 1986 అగస్టు నెల సంచికలో ప్రకటింపబడును.

A. V. Rangaiah

A. V. Rangaiah

★ పై పోటోలకు సరియైన వ్యాఖ్యలు ఒక్కమాటలో గానీ, చిన్న వాక్యంతోగానీ కావాలి. (రెండు వ్యాఖ్యలకూ సంబంధం ఉండాలి.) ★ జూన్ నెల 15వ తేదీలోగా వ్యాఖ్యలు మాకు చేరాలి. ★ మాకు చేరిన వ్యాఖ్యలలో అత్యుత్తమంగా ఉన్న నెట్టుకు (రెండు వ్యాఖ్యలకు కలిపి) రు. 50/-లు బహుమానం. ★ వ్యాఖ్యలు రెండూ పోస్టుకార్డుపైన రాసి, ఈ అడ్రసుకు పంపాలి: - చందమామ పోటో వ్యాఖ్యల పోటీ, పుర్రాసు-26

విప్రీత్ నెల పోటీ ఫలితాలు

మొదటి పోటీ: పూల తొలకా పాపా!

రెండవ పోటీ: బతుకు వెటకా తాత!!

వంశీవహర: రాయప్రోలు నక్కప్రసాద్, సునాబేదా, కోరాఫర్, ఓరిస్సా.

బహుమతి మొత్తం రు. 50/- నెలాఖరులోగా పంపబడుతుంది.

మీకు తెలుసా? సమాధానాలు

1. నీయోరాజాధాని రహస్యన్
2. పెయింట్ పీటర్స్ బర్న్
3. క్రిస్టియానియా
4. పెర్ బోర్న్
5. ఆర్-ఛా రామ్

Printed by B.V. REDDI at Prasad Process Private Ltd., 188 N.S.K. Salai, Madras 600 026 (India) and Published by B. VISWANATHA REDDI on behalf of CHANDAMAMA PUBLICATIONS, Chandamama Buildings, Vadapalani, Madras 600 026 (India). Controlling Editor: NAGI REDDI.

The stories, articles and designs contained herein are exclusive property of the Publishers and copying or adapting them in any manner will be dealt with according to law.

మిఠాయిల మహారాజు
పాలతో వినోదం కల్పించాడు

కారమిల్క్

క్రీష్ణమైన మీగడపాలు, మరియూ
బంగారపు రంగు కేరమిల్. ప్యారీస్
ఈ నోరుంది, మెత్తని పాల
మిఠాయిలలో, వాటిని కావలసిన
రీతిలో తేర్చింది.

హాంబుర్గ్ కరెన్సీ బ్యాంక్ లిమిటెడ్

కారమిల్క్ - బ్రిష్-హా - ఛానెల్ ఎక్స్‌క్లూజివ్
కోనెక్ట్ పంప్
చానెల్ ఎక్స్ - కోనెక్ట్ క్రిమ్
లోపాస్ట్ గార్డెన్ హాస్ హాస్

70 సంవత్సరాలకుపైగా
మిఠాయిలలో
మొట్టమొదటి పేరు

PCL 1828

చిరునవ్వులు తెస్తుంది
చవులూరించే ట్రింకా!

ట్రింకా తాగండి. పుల్లపుల్లగా మాడగానే
తాగాలనిపించే మధుర రుచి! ఆకరణీయమైన
గ్లాసుల నిండా చల్లచల్లగా తాగితే మజా. శ్రద్ధాతో
తయార్! ట్రింకా - అందరూ ఇష్టపడే పానీయం.

ప్రతి సీసాతో 50 గ్లాసుల పానీయం.
ప్రతి ప్యాకెట్ తో 6 గ్లాసుల పానీయం.

వదు గొప్ప రుచులు:
ఆరెంజ్, లెమన్, పైనాపిల్,
కోలా, ప్రూత్ వంట.

ట్రింకా

రుచిలో అన్నిటికన్నా మిన్న!

EPC కోర్స్ ప్రొడక్ట్స్ కం.(ఇండియా)
రిమిటర్

CLARION/B/CP/14/193 TEL

చందమామ

విజ్ఞాన వివేదాలు విరజివేష్ట మాసపత్రిక

- * చందమామ మన పురాణ, సాహిత్య రత్నాలను క్రమపద్ధతిలో అందిస్తుంది.
- * సువిశాల దృక్పథంతో, ప్రపంచ సాహిత్యంలోని అద్భుత కావ్యగాథలను సులభమైన భాషలో తెలియజేస్తుంది.
- * సున్నితహాస్యం, విజ్ఞాన వివేదాత్మకమైన చక్కని కథలతో పాఠకులను ఆకట్టుకుంటుంది.
- * మన పురాణగాథలను సాధికారంగా అందజేస్తుంది.
- * వివేదాత్మకమైన కబుర్లతో, లోకజ్ఞానం కలిగించే శీర్షికలతో చదువరులను ఆలరిస్తుంది, చందమామ.
- * చందమామ మీ జీవితాలలోనేకాదు, మీ బంధుమిత్రుల జీవితాలలోనూ నిర్మాణాత్మకమైన పాత్ర వహించగలదు. మీ ప్రేయమిత్రులకు చందమామను బహూకరించండి.

బాలల కోసం ఉద్దేశించబడిన చందమామ, పాఠకులు యువహృదయాలకో వెలుగొందడానికి దోహదం చేస్తుంది.

ఈ పదమూడు భాషలలో ఏ భాషలోనైనా చందమామ చందాదారులుగా చేరండి :

తెలుగు, తమిళం, హిందీ, ఇంగ్లీషు, అస్సామీ, బెంగాలీ, గుజరాతీ, కన్నడం, మలయాళం, మరాఠీ, ఒరియా, పంజాబీ, సంస్కృతం.

సంవత్సర చందా: రూ. 30-00.

ఏ భాష చందమామ కావాలో తెలియజేస్తూ మీరు చందా సంపాదనన చిరునామా :

డాబ్లెన్ విజిన్సన్

చందమామ బిల్డింగ్స్

పడవళని, మద్రాసు-600 026.

Hey kids!
A special biscuit is coming your way...

Ampro Candy Bisk

It's new!
It's different! It tastes like sugar candy!

Quiz No.1 (Cut and keep)

Do you know:

1. How high is Eiffel Tower?
2. Which country gifted Statue of Liberty to America?
3. The sphinx has a human head and an animal's body. Which animal's?
4. Who built the Charminar?
5. How much does the Leaning Tower of Pisa lean?

Answers:

- 5.17 ft (5.2 mts) from the perpendicular
3. Lion 4. Mohammed Quli Kutub Shah
1.984 ft (300 mts) 2. France

Identify these landmarks:

1. Eiffel Tower 2. Statue of Liberty 3. Sphinx
4. Charminar 5. Leaning Tower of Pisa

ampro® Candy Bisks

Delightfully different...
deliciously familiar!

“అమ్మా, ఇంకో రస్న ప్యాకెట్ తెరవ్వా!”

ఒక నారింజ రుచి! ఒకే మజా!
రస్న

భారతదేశపు అత్యధికంగా అమ్ముడవుతున్న
నాన్ డ్రింక్ కాన్సెంట్రేట్

